

வெய்கும்

தேசிய கலை

இந்த இதழில்...

சோ. பத்மநாதன்

சி. சிவசேகரம்

முருகையன்

பேராசிரியர் ந. சுப்பிரமணியன்

மலரவன்

இ. கிருஷ்ணகுமார்

தணிகையன்

இயல்வாணன்

நர்த்தனா

அழ. பகீரதன்

பாட்டி

த. ஜெயசீலன்

குழுந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

என். சண்முகலிங்கன்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

சத்தியாஸ் போட்டோ

✱ கலர்

✱ கறுப்பு வெள்ளைப்

✱ படப்பிடிப்பாளர்

உரிமையாளர்

க. கிருஷ்ணகுமார்

648 நாவலர் வீதி

(நியூ ஹாப்பி)— அருகாமையில்

அரியாலை

யாழ்ப்பாணம்.

சுகல விதமான

றப்பர் ஸ்ராம்புகள்

பிளாஸ்டிக் பெயர் போட்

டுக்கள் மோட்டார் சயிக்

கிள் நம்பர் பிளேட்டுக்கள்

சிறந்த முறையில் செய்வ

தற்கு.

மேர்வினஸ்

இல, 91/1, மின்சாரநிலைய வீதி,

(புதிய சந்தை முன்பாக)

யாழ்ப்பாணம்.

நியூ ஹாப்பி தையல்

அகம்

ஆடவர்களுக்கான

✱ கோட்

✱ சேட்

✱ சோட்ஸ்

✱ ஜீன்ஸ்

சிறந்த முறையில் தைத்துக்

கொடுப்பவர்கள்

652 நாவலர் வீதி

(சத்தியாஸ் போட்டோ

அருகாமை)

அரியாலை

யாழ்ப்பாணம்.

சுகலவிதமான கடைச்சல்

வேலைகளும் சிறந்தமுறை

யில் செய்து கொடுக்கப்

படும்.

சிவர் இரும்பு

தொழிலகம்

370, மணிக்கூட்டு வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

துயகம்

புதிய ஐன நாயகம்

புதிய வாழ்வு

புதிய நாகரிகம்

5-8-1997

இதழ்: 34

மக்கள்குரல்

யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும். அரசியல் தீர்வின் மூலம் அமைதி நிலை மீண்டும் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். இதுவே போரினால் துயருறும் மக்களின் ஒருமித்த குரலாகும். சாவீட்டில் ஒப்பாரியைப் போல, முடிவில்லாத ஒரு யுத்தச் சுழலில் சாமதானத்துக்கும் அரசியல் தீர்வுக்குமான குரலாகவே இம்மக்களின் குரல் மீண்டும் மீண்டும் ஒலிக்க முடியும். யுத்தநிலை மேலும் நீண்டு செல்வது நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நல்ல விளைவுகளைத் தரப்போவதில்லை.

தேர்தல் காலத்தில் உறுதியாக ஒலித்த சமாதானத்துக்கான மக்களின் குரல்கள் மெல்ல ஒடுங்கி அரசியற் கட்சிகள் இடையிடையே வெளியிடும் பத்திரிகை அறிக்கைகளாக இன்று சுருங்கிவிட்டன. அரசும் இக்குரல்களுக்கு செவிசாய்க்காது. யுத்தத்தின் மூலம் சமாதானம் என்ற புதிய கோஷத்துடன் போரைத் தொடர்கிறது.

தேர்தல் காலங்களைப் போல போர்க்காலச் சூழலில் மக்கள்குரலுக்கு எவரும் மதிப்பளிப்பதில்லை. அவசியமானால் அச்சுறுத்தி அக்குரல்களை ஒடுக்குவதுமுண்டு. இதனால் ஏற்படும் மக்களின் மௌனங்கள் தொடரும் போருக்கு இடையூறை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால் போரின் விளைவுகளை தாங்கி நிற்கும் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நீண்ட நோக்கில் இது நல்லதல்ல.

போர்க்காலச் சூழலின் அச்சத்தால் ஏற்படும் மெளனங்கள் கூட நீண்டு நிலைப்பது ஆரோக்கியமான தல்ல. அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராக எழும் ஆழ்மன உணர்வுகள் மனித மனங்களில் வெறுப்பையும் விரோதத்தையும் மேலும் ஆழப்படுத்தவே வழி செய்கின்றன. மேலும் இத்தகைய அச்சநிலை மக்களை வழி நடத்த வேண்டிய சமூகப்பொறுப்புள்ள கல்விமான்களையும், அறிஞர்கள், ஆன்மீகத்தலைவர்களையும் மெளனப்பண்பாட்டுக்குள் தம்மை மறைத்துக் கொள்ள வழி செய்கிறது.

இது மக்கள் யுகம். ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில் மட்டுமல்ல, எந்தகைய அரசமைப்புக்கள் நிலவும் நாட்டிலும், மக்களின் சமூக அறிவியல் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும், அரசியல் பங்குபற்றலுமே ஆரோக்கியமான அரசுகளை உருவாக்க வழிவகுக்கும். அரசாங்கத்தின் ஆணியேர் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியற்ற மக்களிடமே ஆழமாக வேரூன்றுகின்றது.

“அரசியல் என்பது இரத்தம் சிந்தாத யுத்தம், யுத்தம் என்பது இரத்தம் சிந்தும் அரசியல்” இது இந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து மறைந்த மாபெரும் செயலறிஞரின் கூற்று. இரத்தம் சிந்தாமல் பேசிய இனவாத அரசியல் இன்று முடிவில்லாத யுத்தமாக நீள்கிறது. பல்வின மக்கள் வாழும் நாட்டில் யுத்தம் மூலம் சமாதானம் என்பது வெந்த புண்ணில் மேலும் வேல்பாய்ச்சுவதாகவே அமையும்.

உரிமை என்பது ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுக் கொடுத்தல் அல்ல அதன் ஆழ்ந்த அர்த்தத்தில் இயல்பாகவே உள்ள உரிமைகளை பால்பாம் ஒருவருக் கொடுவர் ஏற்று மதித்தலே ஆகும். இத்தகைய பரந்த நோக்குடன் இனப்பிரச்சிணையை இருசாராரும் அணுகுவதன் மூலமே, நம்பிக்கையையும் நல்லெண்ணத்தையும் மீண்டும் ஏற்படுத்தி இனப்பிரச்சிணைக்கனா அரசியல் தீர்வை எட்டமுடியும். யுத்தத்தை நிறுத்தி இத்தகைய அரசியல் தீர்வை விரைவில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே தொடரும் இப்போரினால் பல்வேறு நிலைகளிலும் துயருறும் மக்களின் இன்றுபட்ட குரலாகும்.

(சின்ன)
(மகள்)

அம்மா

நினைவீடுக்கிறதா

நான் வீட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில்

என்னை

“சின்ன மகள்” என்று அழைப்பாய்!

அது

“குடும்பச் சமையைக் குறைப்பதற்காய்”

நான் புறப்படுமுன்!

கண்காணாத் தொலைவில்

அந்நியர்களிடே

என்னை

“லிஸி”--- என்று அழைக்கிறார்கள்!

தெருளில்

இரு கைகளிலும் தலையிலும்

சுமைகளைத் தூக்கிச் செல்கையில்

என்னை

‘பணிப்பெண்’ என்கிறார்கள்!

சின்னப் பிள்ளையின் கையைப்பிடித்து

அதை

பள்ளிக்குக் கூட்டிச் செல்கையில்

“அதோ போகிறாள் பிள்ளையின் செவிவி”

என்கிறார்கள்!

உணவு சமைக்கையில்

பரிமாறுகையில்

தண்ணீர் அள்ளுகையில்

வீறகு கொத்துகையில்

என்னை

“சமையற்காரி” என்றார்கள்!

ஆனால்,

அம்மா

அன்றாட வேலை முடிந்து

என் பாயில்

உடலை நீட்டுகையில்

என் கனவுகளில்

நீ வந்து

காதோடு அழைக்கிறாய்

“சின்ன மகளே” என்று!

தமிழில்:

சோ. பத்மநாதன்

சிங்கன மூலம்:

மொனிக்கா

ரூவன்பத்திரான .

வேதம் புதிது

✽ தணிகையன்

பெரு மண்ணின்
துப்பக் அமாரும் போராளியே
உனது தேசத்து மண்ணை
அந்நியர்க்கு தாரைவார்த்து
உன் தோழர்களை
வதை முகாம்களில்
வைத்து வாட்டும்
கொடிய அரசின்
மந்திரிக்கு எதிராக
தீட்டிய துப்பாக்கியின்குறியை
நீ ஏன் தளர்த்திக் கொண்டாய்.

நூற்றி ஒரு நாளே
உறவின் நூலிழைகளினால்
உன் எதிரியின்
இதயத்திலும்
மனிதநேயத்தின்
உருவச் சாயலை
பின்னிவிட எண்ணினாயா?

மரணத்தின் விளிம்பில்
நீ நின்ற போதும்
உனது துப்பாக்கியை
மௌனமாக்கி
மனச்சாட்சியைக் கூட
சந்தையில் விற்கமுனையும்
இவ் உலகத்துக்காக
நீ உகுத்த
கண்ணீர்த் துளிகள்
உனது துப்பாக்கியை மட்டுமா
சுரமாகியது.

நீ வடித்த கண்ணீரால்
மனிதம் துளிர்ந்தது.
உலக மானுடம்
தவது மனச்சாட்சியின்

படிந்திருந்த தூசுகளை
ஒரு முறை
கழுவத் துடித்தது.

திருச்சபையின்
சங்கீதம் கூட
உங்களது உயிர்களுக்கு
உலைவைத்த
உலுத்தர்களின்
காதுகளை
உருக்கவில்லை.

ஒடுக்கப்படும் மக்கள்
வீழிக்கும் வரை
அவர்களுக்கு
குழிபறிக்கும்
ஆதிக்கவாதிகள்
அசகாயகுரர்கள் தான்.

உலகெங்கும்
மனித்துவத்தை
குழிதோண்டிப்புதைப்பதில்
கைதேர்ந்தவர்களும்
கூடி இருந்தல்லவா
உங்களுக்கு
குழிபறித்தார்கள்.

ரத்த நெடில் வீசும்
இஇவர்களது
அறிவுச் சுரங்கங்களில்
இருந்தல்ல
உங்களது
இதயச்சுரங்கங்களிலிருந்து
இம்மனுக்குலம்
அகழ்ந்து கற்கவேண்டிய
வேதங்கள் புதிது.

ஜீம்மி

✱ சீவா மலரவன்

நான் இங்கு அவலமாகக் கிடக்கிறேன். என்னைப் பற்றிக்கேட்பார் யாரும் இல்லை. நான் சரியாக சாப்பிட்டது சப்போதென்பதே எனக்கு மறந்து போய் விட்டது. என்னைப்பற்றியாலுக்கும் கவலையில்லை. முன்னரெல்லாம் நானும் ஒரு அகதி என்று எண்ணிக் கொள்வேன். இப்போது நானொரு அனாதை யாகவே ஆகிவிட்டேன். என் எஜமானர் என்னையும் தன்னோடு கூட்டிக் கொண்டு போய்க்கொண்ட லாம். இப்போது அவர்களெல்லாரும் எங்கிலுக்கிறார்களோ தெரியாது. அந்த வீட்டில்.....
அதுதான் என்வீடு. அங்கு வேறு யாரோ இப்போது இருக்கிறார்கள். நான் அங்கு போனால் என்னை கல்லால் அடிக்கிறார்கள். எனக்கு ஆத்திரமும் அழுகையும் வருகிறது. தேங்கிக் கிடந்த மழைத் தண்ணீரில் நான் என்னைப் பார்த்துவிட்டு அன்று முழுவதும் அழுதேன். அதன் பிறகு எனது விம்பத்தை பிரதிபலிக்கக்கூடிய எதன் முன்னும் நான் நின்று பார்ப்பதில்லை.

என் எஜமானரின் அந்த அழகான சின்னப் பெண் நிரோ,

ஜீம்மி ஜீம்மி என்று எவ்வளவு அழகாக அழைப்பாள். என்னைத் தூக்கி விட்டு அறையிலுள்ள பெரிய நிலைக் கண்ணாடியில் காட்டுவாள், "அட நான் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறேன்" என நான் கர்வமாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வேன். அதற்கு சாட்சியாக அந்தப் பெண் என் முகத்துடன் தன் மூகத்தை ஒட்டும்படி சேர்த்து வைத்துச் சிரிப்பாள். அவளுக்குத் தான் என்மேல் எவ்வளவு பிரியம்.

அந்த சுட்டிப் பையன் யாருக்கும் தெரியாமல் என்னை கள்ளியால் அடிப்பான். நான் கத்தும்போது அதைப் பார்த்து அவன் சிரித்து ரசிப்பான். எனக்கு அவன்மேல் கோபம் வராது. ஏனென்றால் அவன் தினமும் எனக்கு நிறைய 'பிஸ்கத்' தருவான். அவன் மேல்தோக்கி 'பிஸ்கத்' துண்டுகளை எறித்தால் நான் அதனை மேலேயே வைத்துப் பிடிக்க வேண்டும். அப்படி நான் பிடிக்காவிட்டால் அவனுக்கு கோபம் வந்துவிடும். எனக்கு அது கஸ்ரமான விளை

யாட்டல்ல. நாள் இலகுவாக அதனைக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். அவன் சில பொழுது என்னை அடித்தாலும் அன்பில் தான் அடிக்கிறான் என்று பின்னர் புரிந்துகொண்டேன்.

ஆனாலும் அந்தச் சின்னப் பெண் நிரோ மீதுதான் எனக்கு அதிக விருப்பம். அவள் என்னை ஜிம்மி என்று அன்பாகக் கூப்பிட்டு அணைக்கும் போது இதமாக இருக்கும். மாலை நேரத்தில் கடற்கரைக்கோ, கடைகளிற்கோ போகும் போது என்னையும் தங்களுடன் அழைத்துச் செல்வார்கள். எனது எஜமானரின் அநகப் பெரிய படகுக்காரில் சவாரி என்றால் எனக்கு மிகவும் ஆனந்தமாக இருக்கும். என் எஜமானியும் பிள்ளைகளும் கூட பின் இருக்கையில் தான் இருப்பார்கள். நாள் முன் இருக்கையில் எஜமானரின் பக்கத்தில் இருந்து ஜன்னல் வளியே புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். எஜமானர்தான் காரை ஓட்டுவார். தெருக்களில் எதையோ கிளறிக்கொண்டும், சண்டைபோட்டுக் கொண்டும் நிற்கிற தெரு நாய்களைப் பார்த்து நாள் முகத்தைச் சுழித்துக் கொள்வேன். அத்துடன் என்னைப்பற்றி பெருமைப்பட்டும் கொள்வேன். அந்த நேரம் எனது எஜமானர் எனது கார் சாரதி போலவும், நாள் தான் எஜமானர் என்பது போலவும் எனக்கு ஒரு உணர்வு வரும். ஆனால் வீட்டுக்குப் போய் எஜ

மானிப்பமா வைக்கிற ருசியான பாலைக் குடிக்கும்போது அந்த எண்ணம் மறைந்துவிடும்.

கடற்கரைகளில் எனது எஜமானர் கும்பத்துடன் நாள் மிகவும் கம்பீரமாக நடப்பேன். அந்த நேரங்களில் அவ்விடங்களில் நிற்கிற தெருநாய்கள் என்னைக் கண்டு பயந்து தூர ஓடும். அப்போது நாள் மேலும் கம்பீரமாக, கர்வத்துடன் காணப்படுவேன்.

எஜமானர் வீட்டில் எனக்கு பாலும், 'பிஸ்கத்'றும் தன்னும் புதிய புதிய உணவு வகைகளும் தரும்போது நாள் தெருவில் கண்ட அந்த நிர்வாணச் சிறுவனைப்பற்றி நினைத்து வேதனைப்படுவேன். நாள் கண்ட போது அவன் மிகவும் அழுக்காக, வடிந்த மூக்குடன் ஏதோ சாப்பிடமுடியாத ஒன்றை வாயில் வைத்துக் கடித்துச் சாப்பிடக் கஸ்ரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனைப்போல வேறு பலரையும் நாள் கண்டிருக்கிறேன்.

கடற்கரையில் கிழிந்த பாலாடைபுடன், சிறிய பச்சைக் குழந்தையுடன் பிச்சைகேட்டு வரும் அந்தச் சிறிய பெண்ணைப் பார்த்த மிகவும் அருவருப்பாக இருக்கும். அவள் என்னைப் பார்த்து மிரண்டபடி எஜமானரிடம் பிச்சை கேட்கும் தோரணை அவள் மேல் எனக்கு இரக்கத்தை ஏற்படுத்தியதுண்டு.

இவ்வாறான சிந்தனைகள் எனக்கு வந்தாலும் நான் எனக்கு வைக்கப்படுகிற உணவை முழு வதுமாக உண்டுவிடுவேன். அதனால் தான் நான் மிகவும் கொழு கொழுவென்று அழகாக இருக்க முடிந்தது எனது அடர்ந்த 'பிறவுண்' நிற உரோமம் என்கு மேலும் அழகைத் தந்தது. நிரோ எனது உரோமத்தை வருடி விடுவாள். அவளுக்கு அதில் ஒரு கசும். எனக்கும் தான்.

வீட்டுக்கு வருகிற விந் தாளிகள் கூட என்மேல் மிகவும் அன்புகாட்டுவார்கள். சிலர்தாம் புறப்படும் வரையில் என்னைத் தடவிக் கொடுப்பார்கள். வீட்டு மசடிப்படிசளில் நான் நயமாக ஏறி இறங்குவதை அனேகமாக எல்லோருமே ரசிக்கிறார்கள். ஜிம்மி ஜிம்மி என்று அவர்கள் எல்லோரும் அடிக்கடி பேசிக் கொள்வார்கள். அப்போதெல்லாம் எனக்கு மகிழ்ச்சி தாழாது.

திடீரென சில நாட்கள் எல்லோரும் பெரும் பரபரப்பாக இருந்தார்கள். அவர்கள் முகங்களில் பயமும் கவலையும் இருந்தது. எஜமானின் முகத்தைப் பார்க்கவே முடியாமல் இருந்தது. வீதிகளில் ஒரு அவசரம் குடி கொண்டு இருந்ததை நான் அவதானித்தேன். முதலில் எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. பின்னர் தூரத்தில் பெரிய சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கியது. எனக்கு இவை அதிகமாகவே கேட்டன. சிறிதும் பெரிதுமாக சத்தங்கள்

வர வர நெருங்கி வந்தன. அவை காதுகளை செவிடாக்கும் அளவுக்கு அதிர்ந்தன. வீட்டில் எல்லோரும் அதிர்ச்சி அடைந்தவர்க்காகவும், பயவாட்டினும் காணப்பட்டனர். என்னைக்கூட யாரும் சரியாகக் கவனிப்பதில்லை. சத்தங்கள் பலமாகக் கேட்போது எஜமான் தனது குழந்தைகளை தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டார். நிரோவும், சுட்டிப்பையனும் மிகவும் பயந்து போனவர்களாதவே காணப்பட்டார்கள். சத்தங்களை கேட்க எனக்கும் பயமாகவே இருந்தது. ஆனாலும் என்னை யாரும் அணைத்துக் கொள்ளவோ அல்லது கவனிக்கவோ கூட இல்லை. அந்நிமிஷம் நினைத்தால் எனக்கு இன்றும் நடுங்குகிறது. சத்தங்கள் மிக நெருங்க நெருங்க விதியிலும் வீட்டிலும் பரபரப்பு மிக அதிகமாகியது. வீட்டில் முக்கிய சாமான்களை எல்லாம் பெட்டிகளில் சுட்டி வைத்தார்கள். முன்னர் ஒருபோதும் இப்படி நடந்ததில்லை. எனக்கு ஏனென்றும் புரியவில்லை. ஆனால் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடக்கப்போகிறது என்பது நன்றாகப் புரிந்தது.

யாரும் என்னை அவ்வளவாகக் கவனிக்காதது எனக்கு மனக்கஸ்ரமாக இருந்தது. 'கேள்' வரை போய் விதியைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. மெதுவாக நடந்து 'கேள்' வரை போய் விதியைப் பார்க்க தேன். வழமைக்கு மாறாக என்

கள் வீட்டுக் 'கேற்' முழு வதும் தீர்த்து போய்க்கிடந்தது. வீதியிலே ஒரே வேகம். பலர் வாகனங்களிலும், நடத்தும், ஈட்டை முடிச்சுக்களுடனும் எங்கோ ஓடுவதுபோல் வேகமாக போய்க்கொண்டிருந்தனா. இதற்கு மூன்னை இவ்வளவு நெருக்கமான நடமாட்டத்தை அந்தவீதியில் நான் கண்டதே இல்லை.

நான் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிராக இருந்த வீட்டைப் பார்த்தேன். அங்கிருந்து எங்கள் வீட்டிற்கு நிலமும் வந்து என்னை செல்லமாய்த் தட்டிக் கொடுக்கிற அந்த உயரமான பெண் நினைவுக்கு வந்தாள். சிவவேளை அவளாவது இந்த நேரம் என்னை அணைத்துக் கொள்ள மாட்டாளா என்ற நற்பாசை வந்தது. எனவே வீதியைக் கவனமாகக் கடந்து அந்த எதிர் வீட்டுக் 'கேற்'றுக்கு அருகே ஒரு சிறிய இடைவெளி சேற்றுடன் இணைந்ததாக இருந்தது. அது நான் இலகுவாக உட்செல்வதற்கு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. எனினும் நான் எனது உடம்பை வளைத்து மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒருவாறு உள்ளே சென்றுவிட்டேன். எனினும் அங்கு எனக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. அவர்களது முன் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கு நிலவிய அமைதி வீட்டில் யாரும் இல்லை என்பதைக் காட்டியது.

இந்த நேரம் திடீரென என்னை யாரோ அழைப்பது

போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. உற்றுக் கவனித்தேன். ஆம் எனது எஜமானியின் குரல் தான். ஜிம்மி ... ஜிம்மி என அழைத்துக்கேட்டது. அதுவும் அவசரமாக அழைப்பது போலிருந்தது. தொடர்ந்து நிரோவின் குரலும் என்னை அழைத்தது; கேட்டது. நான் அவசரமாக ஓடி திரும்பினேன். முன்னர் வந்த இடைவெளி ஊடாகவே திரும்பி வர முயற்சித்தேன். ஆனால் அந்த சிறிய இடைவெளியினூடாக வெளியேறுவது நான் உள்ளே சென்றதைவிட சிரமமாக இருந்தது. அவ் இடைவெளியில் நான் சிறு பொழுது சிக்கிக் கொண்டேன். எனினும் மிகவும் சிரமப்பட்டு திமிறி ஒருவாறு வெளியே வந்தேன். எனினும் நான் வெளியே வந்தபோது காலம் கடந்துவிட்டிருந்தது.

என் எஜமானியின் காரீமத்து வாசலைத் தாண்டி வெளியேறிய போய்க்கொண்டிருந்தது. காரினுள் ஓடுப்பத்தார் எல்லோரும் இருந்தது தெரிந்தது. அதே நேரம் நிரோவும் என்னைக் கண்டிருக்க வேண்டும். அவள் கார் ஜன்னலூடாக தலையை நீட்டி ஜிம்மி ... ஜிம்மி என்று கத்திக் கூப்பிட்டாள். நான் காரின் பின்னால் ஓடினேன். ஆனால் கார் வேகமாகப் போனது. நான் களைக்காமல் ஓடினேன். நிரோ, ஜிம்மி ... ஜிம்மி என்று அழுதபடி கத்தியது கேட்டது. ஆனாலும் என்னால் காரின் வேகத்துக்கு

ஓருவர் தேவையற்றவராகப் போவது ஓர் கொடுமான நோய். காசரோகம், தொழுதோய் போன்றவைகளைக் குணப்படுத்த மருத்துவக் கண்டு. ஓருவர் தேவையற்றவராகப் போகும்வேளை, அவருடைய கருவணகாட்டி பராமரிக்க ஓருவர் இல்லாத பட்சத்தில் இக் கொடு நோயைக் குணப்படுத்தவே முடியாமல் போய்விடும்.

அன்னை தெரோசா

கொடர்ந்து ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை எனக்கும் காரித்குமான இடைவெளி வர ரெ அதிகரித்தது. இறுதியில் நிரோவின் மூகமும் காரும் என் கண்களில் இருந்து மறைந்தேவிட்டது. எனக்கு அழகை வந்தது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. திரும்பி வீட்டுக்கே நடந்தேன். நீண்டதூரம் நடக்கவேண்டி இருந்தது. வீட்டின் முன் கதவு பூட்டியிருந்தது. முன் இறங்க சிமந்து தரையில் மாமர நிழல் படும் இடத்தில் படுத்தேன். மிகவும் களைப்பாக இருந்தது. என்னை கூட்டிச் செல்ல திரும்பி வருவார்கள் என்று நினைத்து திரும்பிப் பட்டுக்கொண்டேன். காலை வரை யாருமே வரவில்லை. பசித்தது. வீட்டின் பின்பக்கம் போனேன். அங்கு மதிய உணவின் மீதி கொஞ்சம் கொட்டப்பட்டிருந்தது. அதை சாப்பிட்டேன். எனக்கு அது அல்லளவாகப் பிடிக்கவில்லை. எனினும் பசியில் சாப்பிட்டேன்.

சத்தனிகள் மிக நெருங்கின எனக்கு அருகில். மிக அருகில் வெடிப்பதாய் உணர்ந்தேன். சத்தங்களுடன் மட்டும் எதுவுமே நடவாமல் இரண்டு மூன்று நாட்கள் நகர்ந்தன. நான் மிகவும் பயத்துடன் அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிந்தேன். என்னைத்தேடி அவர்கள் வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் போய்விட்டது. அதன்பின் அவர்கள் யாரும் வரவேயில்லை. அப்பகுதிகளில் என் கண்களுக்கு மனித நடமாட்டமே தென்படவில்லை. இது என் பயத்தை மேலும் அதிகமாக்கியது. அங்கங்கு சில நெருநாய்கள் ஓடித்திரிந்தன. அவற்றுடன் சேர எனக்கு விருப்பமேயில்லை. எனக்கு பயத்தில் பசியெழும்பதே குறைந்திருந்தது. என்றாலும் அவ்வீடங்களில் காணப்பட்ட எனக்குப் பிடிக்காத சில உணவுகளை நான் சாப்பிட்டேன். நான் கண்ட அந்த நிர்வாணச் சிறுவனின் நிலைக்கு நான் தள்ளிப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்தேன்.

சத்தங்கள் மிக மிக தெருக்
கமாகக் கேட்டன. என் அருகி
றும் பாரிய சத்தங்களுடன் பல
தும் வெடித்துச் சிதறின. என்
கும் காலில் காயம் ஏற்பட்டது.
அது பெரிய காயம் இல்லையென்
றாலும் எண்ணால் வலி தாங்க
முடியாமல் இருந்தது. பயத்தா
லும் வலியாலும் நான் பலமாக
சத்தினேன். என் வாழ்க்கையில்
அதற்கு முதல் நான் இப்படிச்
சத்தியதே இல்லை. எதிரே
இருந்த வீடுகள் என் கண் முன்
வேயே வெடித்துச் சிதறின.
நான் பயத்தில் வீதியில் இறங்கி
ஓடினேன். எல்லா இடங்களும்
மயானம்போல் இருந்தது. ஒரு
மனிதப் பிணம் வீதியில் கிடந்
தது. அதனை சில தெரு நாய்
கள் இழுத்துக் குதறி தின்று
கொண்டிருந்தன. நான் அவ்வி
டத்திற்குப் போக விரும்ப
வில்லை. வீதிகளில் நான் வேறும்
சில மனிதப் பிணங்களையும்,
மாடுகள், ஆடுகள், நாய்கள்
போன்றவற்றின் உயிரற்ற
சிதைந்த உடல்களையும்கூட
கண்டேன். ஒரு வேளை நானும்
இப்படித்தான் சிதறிப்போய்
இறந்துவிடுவேனோ என்ற எண்
னை வந்தபோது நான் நடுங்கி
னேன். உயரமாக அழகாக
இருந்த பெரிய கடைகள், கட்டி
டங்கள் எல்லாம் நிலத்தில்
வீழ்ந்து கிடந்தது.

இவ்விரன் ஒருநாள் அங்கு
வீத்தியாசமான புதிய மனிதர்க
ளின் நடமாட்டம் காணப்பட்
டது. அவர்கள் கைகவில் பெரி

தாகவும் சிறிதாகவும் எதை
எதையோ வைத்திருந்தார்கள்.
அவர்களின் உடைகள் மிக வித்தி
யாசமாகவும் தொப்பிகள் புது
மையாகவும் இருந்தன. சில வித்
தியாசமான வாகனங்களும் வந்
தன. அந்த வாகனங்கள் பெரிய
மதில்கள், சுவர்கள், மரங்கள்
எல்லாவற்றையும் இடித்துவீழ்த்
திக் கொண்டு பெரிய சத்தத்து
டன் வந்த விதம் பார்க்க பயங்
கரமாக இருந்தது. இந்த வாக
னங்களில் இருந்தும் புதிதாக
வந்தவர்களின் கைகளில் இருந்த
பொருட்களில் இருந்தும் பாரிய
பாரிய சத்தங்கள் டட் டட் டட்
டர் ட் என்றும் டொம், டாம்,
டும் என்றும் முளங்கின. வானத்
திலும் பல விமானங்கள் பறந்
தன. அவை வந்த போதும் பல
பாரிய சத்தங்கள் கேட்டன. பின்
நீண்ட நாட்களாக அந்த புதிய
மனிதர்களின் நடமாட்டமே அதி
கமாக இருந்தது. நான் பயத்தி
னால் அவர்களைக் கண்டதும்
ஓட்டமெடுத்தேன். என்றாலும்
அவர்கள் எந்த உணவுப்பொ
திகளிலிருந்து மீதியையே நான்
சாப்பிட வேண்டி இருந்தது. என்
றாலும் எனக்கு போதுமான
உணவு கிடைக்கவில்லை. பசியின்
அகோரத்தால் நானும் ஏனைய
தெருநாய்களைப்போல ஆடு, மாடு
களின் பிணங்களை பிய்த்துத்
திண்ண வேண்டியதாய் ஏற்பட்டு
விட்டது. தெரு நாய்கள் பிணங்
களின் அருகில் குவிந்து நிற்கின்
றன. நான் அங்கு போனால்
அவை என்னைக்கண்டு ஓடிவிடும்
என நான் நினைத்தேன். ஆனால்

மாறாக அவை என்னைக் கடித்
 துக் குதறின. நான் திருப்பிக்
 கடிக்க முயன்றேன். ஆனால்
 அவற்றின் காக்குதலுக்கு என்
 னால் ஈடு கொக்க முடியாமல்
 ஓடி வந்துவிடுவேன். பின் நீண்ட
 தேரம் காத்திருந்து இரவான
 தும் மெதுவாக போய் எஞ்சிக்
 கிடக்கிற சில எலும்புத்துண்டுக
 ளில் ஒன்றை எடுத்து ஒழிந்தி
 ருந்து கடிப்பேன். எனக்கு உடம்
 பெல்லாம் வலியெடுத்தது. மிக
 வும் சோர்வாக இருந்தது.
 வெடிக்காயத்தாலும் தெருநாய்
 களின் தாக்குதலாலும் என்
 உடம்பு மிகவும் வலுக்கப்பட்டிரு
 போனது. அத்துடன் எனக்கு
 என் எஜமானர் குடும்பம் பற்றி
 யும் முக்கியமாக நிரோபற்றியும்
 யோசனை வந்துபோனது. எப்
 படி இருந்து இப்படி ஆகிவிட்
 டேன் என்று கவலையாகவும்
 இருந்தது. இவற்றால் நான் மிக
 வும் இழைத்துப்போய்விட்டதாக
 உணர்ந்தேன். இந்தத் தெருநாய்
 களெல்லாம் என்னைக் கண்ணி
 ஓடாமல் திரும்பிக் கடிப்பதை
 நினைத்தால் எனக்கு ஆச்சரிய
 மாக இருந்தது. என் கம்பீர
 தோற்றத்தில் எனக்கு முதல்
 முறையாக சிறிது சந்தேகம் வந்
 தது. என் தோற்றத்தைப் பார்க்
 கக் கண்ணாடி தேடினேன். ஒரு
 உடைந்த கடையினுள்ளே அது
 எனக்கு கிடைத்தது. அதில்
 எனது உடலைப் பார்த்தேன்.
 ஆனால் கண்ணாடிக்குள் ஒரு
 தெருநாய் நின்று கொண்டிருந்
 தது. எனக்குதாக்கிவாரிப்போட்
 டது. சுற்றிலும் பார்த்தேன்

அங்கு வேறு நாய் எதையும் கா
 ணவில்லை. மீண்டும் கண்ணா
 டியைப் பார்த்தேன். சந்தேக
 மாக இருந்தது ஒரு வேளை நான்
 தானோ? கண்ணாடியை முட்டிப்
 பார்த்து கண்ணாடிதான் என்று
 உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.
 எனக்கு அழகைலந்தது. என்
 உடலில் சில இடங்களில் மயிர்கள்
 கொட்டி குட்டைபிடித்திருந்தது
 பல இடங்களில் இரத்தக் காயங்
 கள் காணப்பட்டன. மிகவும் மெ
 லிந்து ஒரு நோய் வந்த தெரு
 நாய் போல நான் மாறிப் போய்
 ருந்தேன். அப்போதுதான் தெரு
 நாய்கள் என்னைக் கடிக்க வருவ
 தன் இரகசியம் எனக்குப் புரிந்
 தது. எனக்கு இது பெரும் மனக்
 கஸ்ரத்தைக் கொடுத்தது என்பது
 இந்த நிலையை என்னால் தாங்
 கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்
 தன. வந்த புதிய மனிதர்கள்
 இருந்து கொண்டேயிருந்தார்
 கள். அவர்கள் கைகளில் வெடித்
 தும் பொருட்கள் எப்போதும்
 இருந்தது. அந்தப் பயங்கர வாச
 னங்களும், வேறுபல வாசன்கள்க
 ளும் வேகமாய் ஓடித்திரிந்தன.
 எனக்கு சாப்பாடு கிடைப்பது
 பெரும் கஸ்ரமாகவே இருந்தது.
 கிடைத்தாலும் மிகவும் செறிய
 மாகவே கிடைத்தது. சில நாட்
 களில் சாதாரண மனிதர்கள்
 கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரந்
 தோடங்கினார்கள். சில வாச
 னங்களும் வந்தன. நான் எனது
 எஜமானரின் காகும் வருமென
 எதிர்பார்த்தேன்.

நீண்டநாட்களாக பலர்வந்து வினாண்டிருந்தார்கள். ஆனால் என் எஜமானின் குடும்பத்தினர் மட்டும் திரும்பிவரவேயில்லை. அவர்கள் வந்தால் நான் முன்ப்பாவ ஆகிவிடலாம் என்ற நாப்பாசை எனக்கிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் என்ன அடையாளம் கண்டு கொள்வார்களா என்றும் சந்தேகமாக இருந்தது. நான் அந்த வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்தேன். அங்கு கதவுகள் உடைபட்டு திறந்தபடி கிடந்தது. மூன்னால் போடப்பட்டிருந்த, நான் படுக்கிற அந்த அழகிய, சோபாக்களில் எதையுமே காணவில்லை. யார் வந்தார்கள் என்ற தெரியவில்லை. வீடு வெறிச்சென்று இருந்தது. எனக்கு அங்கு திற்கவே பிடிக்கவில்லை. உடனே வெளியேறிவிட்டேன். கால் போன போக்கில் நடந்தேன். காலம் போகப் போக நான் மெலும் இழைத்துப் போவதாக உணர்ந்தேன். என்னால் நடக்கவே முடியவில்லை. ஒரு நாள் அந்தக் கார் வந்தது எனக்கு மகிழ்ச்சி தாங்களில்லை காரினுள் நிரோ இருப்பான் என்று யசர்த்தேன். ஆனால் எனக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அந்தக் காரில் இருந்தவர்களில் யானுமே என் எஜமானின் குடும்பத்தார் சிலரை கிண்புதியவர்களே இருந்தார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரியாது அது நிச்சயம் எனது எஜமானின் கார்தான். நான் மூன்விருக்கையில் கம்பீரமாய் இருந்து போன கார் தான். நான் மீண்டும் ஒரு முறை அந்த வீட்டுக்குப் போனேன். லுக்கும் வேறு யாரோ புதியவர்கள் இருந்தார்

கள். நான் வீட்டை அண்மித்து வாசலை நெருங்கியபோது அங்கிருந்தவர்கள் என்னை நோக்கிகற்களை வீசித் தூரத்தினார்கள். அவற்றில் ஒரே கற்கள் என்மேல் பட்டன. அந்தக் கற்கள் பட்ட வேதனையை விட அந்த வீட்டில் எனக்கு இடயிசையை என்ற மனவேதனையே என்னை அதிகமாக வருத்தியது அதன்பின் நான் அந்த வீட்டுக்கே போவதில்லை. அகதியாய்ப் போன மனிதர்கள் திரும்பி விட்டார்கள். ஆனால் நானோ ஒரு அனாதையாகவே ஆகிவிட்டேன். எனக்கு ஆறுதல் தருவார் யானில்லை. எனக்கு நடப்பதே மிகவும் சிரமமாகி விட்டது. உண்புகிடைப்பதோ அரிதியும் அரிதாகி விட்டது. தேங்கிக் கிடந்த மழைநீரில் நான் என்னைப்பார்த்தேன். எனது உடலில் உரோமமே தூசிலாமல் முழுவதும் குட்டைவீழ்ந்து விட்டது. நான் தெருநாய்களை விட கேவலமாக இருக்கிறேன். மழைநீரில் என்னைப்பார்த்துக் கூன்று முழுவதும். நான் எனக்காக அழுதேன், எனக்கு விரைவில் மரணம் வந்தாலும் மிதிச்சியாக இடக்கும் என்று தான் நான் இப்போது நினைக்கிறேன். இந்த அகலிவாழ்க்கை எனக்கு வெறுத்துவிட்டது. அட நான் பாட்டுக்குப் புலம்பிக் கொண்டே இருக்கிறேன். இதையெல்லாம் யார் கேட்கிறார்கள். ஆனாலும் நான் விரைவில் இறந்து விடுவேன் என்றே நினைக்கிறேன். இனிமேல் எனக்கு மரணம் ஒன்றால் நான் விடுதலை தரமுடியும். ★

மீள நினைந்திடும் போதொரு

பேரானந்தம்

✽ குழந்தை சண்டரகலிங்கம்

‘நிடேர்ஸ் டைஜெஸ்ட்’ ஜனவரி 1968, பக்கம் 64 இல் [Corey Ford] எழுதிய [A Pleasure to Recall] என்ற கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு.

நிகழ்காலத்தில் பயன் தருதி நிரந்தரமாக மறக்கப்பட்டு மறைந்து போவதற்கு முன்னர், அதனை அறிந்து கொள்வது என்பதும் மெய்யறிவாகும்.

எனக்கு எப்படிமே பிடித்தமான மருட வாக்கியமாக இது இருந்து வந்துள்ளது. அதனை, எனது நியூஹர்ஷயர் இல்லத்தின் கணப்படுப்பின் மேற்பகுதியில் பொறிக்க விரும்பினேன். அதற்காக கொடியெக்கூட் ஆற்றின் கரையில் வாழ்ந்த மரவேலைச் சிற்பி ஒரு ராகக் கண்டுபிடித்தேன். கணப்படுப்பின் நிலைச்சட்டத்தின் அளவுப் பிரமாணங்களை தொலைபேசி மூலம் அவருக்கு அறியத்தந்தேன். அந்தீகாரி பொறிக்கவேண்டிய சொற்களையும் எழுத்தெழுத்தாகக் கூறினேன். ‘[F] போர்சன் எட் ஹக் ஒயிம் டிமேயி சிசே இயுவபிட’ சிறிது காலத்திலவியது. ‘புரிந்ததா?’ ‘ஆம்’ என்று கூறிவிட்டு தொலைபேசியை அவர் வைத்து விட்டார்.

இரண்டு நாட்களின் பின் அவர் எனது வீட்டுக்கு வந்தார். மென்மையாகப் பேசுவார், வடபுலத்தவர், நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்கவர் என நான் மதிப்பீட்டுக் கொண்டேன். எதுவும் பேசாது, வரைபடத் தாள் கருளைக் குளலத்தார். கணப்படுப்பின் நிலைச்சட்டத்தின் ‘பன்’ மரப்பலையில் அவை வைத்து எழுத்துக்களைப் பதித்தார். நீசமான கைப்பிடியுள்ளதொரு கத்தியைத் தவறு பைலிசூந்து எடுக்கத் திரும்பும்போது ‘இது வத்தின் அல்லவா?’ எனக் கேட்டார்.

‘‘வேர்ஜின் ‘ஏனெய்ட்’ இல் றுந்து எடுக்கப்பட்டது’’ என வந்த நாட்டமுமீலாது சொன்னள் — காரணம், அவரது இடதுகை, மணிக்கட்டோடு துண்டாடப்பட்டிருந்ததை அப்பொழுதுதான் அவதானித்து ஆச்சரியத்தில் முழிப்பிருந்தேன். கலைஞனுக்கு உதவும் ஒரு ஆகாரப்பொருளாக ஊனமுற்ற கையெய் பயன்படுத்தி வலது மணிக்கட்டை அதில் தொறுக்க வைத்துக்கொண்டு வினைத்திறனோடும் உறுதியோடும் கூடிய கோடுகளை அவர் கத்தியால் செதுக்கினார்.

‘‘இதன் அர்த்தம் என்ன? என அவர் கேட்டார்’’

“மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கும் போது இவை மகிழ்வைத் தர வல்லனவாக ஒரு காலத்தில் இருக்கக் கூடும்” என நான் அதனை மொழிபெயர்த்தேன்.

சில சம்பவங்கள், நிகழும் வேளையில் எமக்கு உடன்பாடில்லாத அனுபவங்களாகக் கொள்வப்படுவதுண்டு. அத்தகைய உடன்பாடற்ற அனுபவங்கள் பல, சில காலத்தின் பின் நினைத்துப் பார்க்கும் போது மகிழ்வைத் தரும் ரூபங்களாக மாற்றம் பெற்று விடுவதையும் நாம் கண்டுள்ளோம். எமது குழந்தைப் பருவத்தின் நாம் வெறுத்த நாளாந்த வேலைகளில் ஒன்று பிணரை மீட்டிய பார்க்கும் போது, எமக்கு மிகப் மத்தமாவை நினைவுகளில் ஒன்றாக அமைந்தவிடுவதுண்டு. மலச்சலிப் பூட்டியதொரு பிரயாணம், தவறவிடப்பட்டதொரு விமான இணைப்பு, அன்விய நகரெர்ஸ்திக் இரவு தனித்த விட்டபடுதல் போன்றவாவும், பலவருட்களின் பின் நினைத்துப் பார்க்கையில் மாறுபட்டதொரு அனுபவத்தைத் தரும். முந்திய அலைகளிப்புக்கள் யாவும் அற்புதமானவையளையில் மறைந்து பழைய அனுபவம் என்பது. மீள் நினைந்திடும் போது ஆனந்தத்தைத் தரும் ஒன்றாக அமைந்து விடுகிறது.

மன்னொருகால் நான் ஹட்சன் கூடாவுக் கம்பால் வட ஓண்டாரியோவில், தொலை தூரத்திலுள்ளதொரு நன் நீர் மீள் நிறைந்ததொரு ஏரிக். விமானம் மூலம் சென்றேன். நீரோட்டத்தின் கிழக்கரையில் நான்கள் மீள்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது இடி மின்னல் தோன்றியது. மின்னல் காணாமல் காடு தீப்பற்றியது. எங்கள் கூடாரம் விமானமும் எரிநீழ்ந்தன. எங்களை எங்கு தேடுவதென எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. எவருக்கேனும் அறிவிக்கும் மார்க்களும் எமக்கிருக்கவில்லை. குயாம் நிறைந்த பத்து நாட்கள் நாம் மீள் மட்டும் உண்டு வாழ்ந்தோம். மூயற்தோல் அங்கிக்குள் கிடந்து இராக்குளிரிக் தடுங்கிவோர். படையெடுத்து வரும் கருங்கொக்கையை விரட்ட, அன்பகத்துடைப்புத் காளிஷ் (toilet paper) தேயிலையைக் கருட்டி சிகரெட்டாகப் புலகத்தோம். இறுதியாக விமானமார்க்கமாக வந்த கத்திதல் குழுவொன்று எரிந்த எமது விமானத்தின் ‘எலும்புக் கூட்டை’ கண்டது. இன்று, அந்தப் பூச்சி புழுக்கள், பசி, குளிர் என்பவற்றை நான் ஏறக் குறைய மறந்தேவிட்டேன். அன்றைய அந்த இடர் நான் என் றென்றைக்கும் தவறவிடவிரும்பாத ஒரு துணிகரச் செயலாக இன்று என்மனதில் மேற்கினம்பியுள்ளது.

சம்பவமொன்று நிகழ்ந்து மடிந்து போனபின்னர் அதனைக் கவலை கலந்த நினைப்போடு எண்ணிப் பார்க்கும் போது எழுதினற பின்னொளியில் மகிழ்வைக் காண்பதைவிட, ஒவ்வொரு நாளாயும் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளையிலேயே இரசித்துச் கவைக்கப் பழகிக்கொள்வது தல்வது. அவ்வாறு வாழ்வதாயின குறித்த கவைத்தை மகிழ்ந்து அனுபவிக்கத் தடைபட இருக்கும் நிறு இறு

தொல்லைகளையும், தேவையற்ற பயங்களையும் கவனிப்பது விட்டுவிட வேண்டும். குறித்த ஒரு வேளை அல்லது நிலமை நிரந்தரமாக மனதைவிட்டு மறைந்து போவதற்கு முன்பு அவ்வேளையின் உண்மையான பெறுமானத்தை இனங்கண்டு கொள்ளக்கூடியவர்களாக நாம் இரப்பது எவ்வளவு நல்லது. அவைத்து அழகம் வாய்க்கப் பெற்றதொரு இளம் பெண்ணை மனமுடித்த என்னை நன்பரொருவரைப்பற்றி நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன் — நான் தான் மாப்பினைத்தோழன். சிறு சிறு கருத்து வேறுபாடுகள் பூதாகாரமாகி, சில ஆண்டுகளுக்கிடையில் அவர்கள் விலாகாததாய் செய்து கொண்டனர். “எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தோம்” என்பதை நாயிருவரும் அன்று அறிந்திருந்தோமானால் எவ்வளவு நன்மதாக இருந்திருக்கும்.” என்று அன்றொருநாள அந்த நண்பன் எனக்குக்கூறி அங்கலாய்த்தான்.

வயது கைவிரல்கள் பிழை ஏதுமின்றி வழிநடக்க, மரச்சிறப்பின் கத்தி ‘பைன்’ மரச்சட்டத்தில் எழுத்தக்கூடான ஆழமாகப் பதிந்து சென்றது. எனது விடுப்பார்வத்தை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. “இது எப்படி நடந்தது? உங்கள் அடுத்த கையாடல்...” அவர் மனம் புண்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அது பட்டாளத்தில் இருந்த போது நடந்தது. “அட்டு” என்றொரு இடம். ஜப்பானிய நிறுபீரங்கிக்குண்டொன்று தாக்க, நான் இரவு முழுவதும் பணியில் ஈடுபட்டேன்; அது உறைந்து விறைத்து விட்டது.” அவரது கத்தியின் கூர் கடைசி எழுத்துக்களை வடிவமைப்பதை நான் அதுதான் தேன்: “மெமினிசே இயூவபிட்” — மீன நிகண்டிடவேள் ஆனந்தம்.

“அந்தக் கழுவிடில் பல நண்பர்களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டேன். இப்பவும் நாங்கள் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆண்டுதோறும் ‘கிறிஸ்மஸ்’ காலத்தில் நாம் பழையவற்றைப் புதிதாக அசை போட ஒன்று கூடுவோம்” அவர் தன்னுள் சிரித்தார். “வேடிக்கையான விஷயம்... எப்பவோ ஒரு நாள் நாய்புத்தத்தைப் பற்றிக்கைகத்து மகிழ்வோம் என்று, அன்று எவ்வளவுமும் கூறியிருந்தால், தலையைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும் படி அவரைக் கேட்டிருப்பேன். அன்று அதனிடையே வரமும் போது, அது தரகம் போலத் தோன்றியது; ஆனால் இப்பொழுது...”

செதுக்கி முடிந்ததும் எழுத்துக்களில் படிநீர் தூசை ஊதி அகற்றினார்: தனது பணியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பின்னொக்கி நகர்த்தார். “பழைய மரத்தின் பின்னணியில் எழுத்துக்கள் சுழலிய வெள்ளையாகத் தெரிகின்றன; சிறிது பழக படும் போது ஏதாவது அழகாகத் தோற்றமளிக்஑ும்” என்றார் அவர். கத்தியைத் தன்னுடைய பக்கஞ் போட்ட படி சொன்னார், “காலமேடுக்கும்.”

உறைந்து வந்த திருமுகம்

❖ இயல்வாணன்

சிறு பராயத்துத் தோழனே!
 பகலொயிரம் மைல்களுக்கப்பால்
 நீ களைப்புற்றிருக்கிறாய்.
 உனது வரைபக்கியம்
 சேர் செய்ய முடியாமல் சிதறியிருக்கிறது.
 புலன்களின் ஜீவனை
 நேருப்பு தின் கொண்டிருக்கிறது.
 எந்த நிர்ப்பந்தத்துக்கும் தலை சாய்த்து
 இதயம்
 உருக்குலைந்து போயிருக்கிறது.
 உனது பார்வையில்
 துளறுபடி நேர்ந்திருக்கிறது.
 தளங்க முடியாத இருளின் சுழலுக்குள்
 உனதிருப்பு அவைகளிக்கம்படுகிறது.

○ ○ ○

சூழ்பிய உனது இருகயத்தின் மீது
 எனது கரங்களை வைக்கிறேன்.
 உனது இதயத்தின் ஒலி
 உனக்குக் கேட்கிறதா?
 நாம் கை தோர்த்துத் திரிந்த பொழுதில்
 சூரபகங்களை மீட்டுவோம்
 முரசை விரித்த நம் மன மீது
 நமக்குப் பிடிப்பிருந்தது.
 அயல் மனிதர்களை நேசித்தோம்.
 இதயமிருந்த இடத்தில்
 நமது மொழியை இருத்தினோம்.
 விடியலின் துசைபோடும் தேரில்
 ஓநகை சேர்த்தோம்.
 முழுநிலாப் படர்ந்த தெரு வழியே
 புரட்சியின் சேதி சொல்லிப் பாடவிசைத்தோம்.
 இன்றென்ன புரட்சி நேர்ந்தது?
 ஜாக்கனின் பாடலில் என்னுடு சிதைத்து
 நீ வரைந்த மடல் பெற்றேன்:
 யானிக்குள் உறைந்து போகும் உனது சூழல் போலவே
 நீயுமானாய் என்ற செய்தியுடன்.

பாண்டியன் பேரால் 7

மாற்றங்களின் போக்கு

✻ முருகையன்

“போன தடவை, பழங்கதை பேசுதலை உள்ள சில சிக்கல்களை விளக்கப்படுத்தினீர்கள். இண்டைக்கு...”

செந்திர இன்றைக்கு வந்ததும் வராததுமாதிரி காரியத்திலே இறங்கினான். வழக்கமாகப் பரிமாறிக் கொள்ளும் உபசாரப் பேச்சுக்கள் கூட இல்லை. கை விசாரிப்பது போன்ற சம்பிரதாயங்களைக் கூட அவன் மறந்து விட்டான். அவ்வளவு ஆர்வம் போலும்; அவன் அப்புலகை இன்றைக்குக் கைத்தரையாட விசும்பும் வீடயத்தில் அவளுக்கு ஆழமான அக்கறை உண்டு போலும்!

அப்பு தாம் திரித்துக் கொண்டிருந்த தோ வண்பத்தைத் தொடர்ந்து திரித்தவாறே சொன்னார் — (“பட்டி மண்டபம், வழக்காடு மன்றம், மேன்முறையீட்டு மன்றம், சொற்போர் — இவைகளுடைய பெறுமதினைப் பற்றியும் இன்னும் நல்லாய் ஆராய வேண்டும் என்று போன தடவை சொன்னாய் பிள்ளை ...”)

“அதுகளை விடும். இண்டைக்கு, ஜிப்போதைக்கு, இப்ப, வேற ஒரு கேள்வி எனக்குள்ளை தலை தூக்கி நீக்குது.”

“அதேன் அப்பு? புதிய கேள்வி ஏன் தலை தூக்கினது? பழைய கேள்வி ஏன் தலை குனிஞ்சது?”

“பட்டிமண்டபங்களும் வழக்காடு மன்றங்களும் இப்ப இன்றைக்கு போச்சுத் தானே! இனி அடுத்த கேள்வி வரட்டுமென், அப்பு பாப்பம்.”

“சரி. அவைகளைப் பிறகு பாப்பம். இப்ப பிள்ளைக்குள்ளே தலை தூக்கி நீக்கிற கேள்வி எது? அந்தத் ‘தலைபாய’ கேள்வி எது? சொல்லு பிள்ளை.”

செந்திசூ செருமிக்கெறண்டு தெட்டாசூகிறாள்.

“வாழ்க்கையிலை முன்னேற்றம் வேணும்; மேம்பாடு வேணும் என்று நாங்கள் அடிக்கடி கதைக்கிறம். அதே வேளை, எங்கடை பண்பாடு சிறப்பானது; பாரம்பரியம் மேலானது; அதைப்பேண வேணும் எண்டும் சொல்லீறம். சில வேளை எனக்குள்ளை ஒரு ஐயம்ச்சம் கிளம்பிறதுண்டு. முன்னேற்றமும் பண்பாடும் ஒண்டுக்கொண்டு மாறானவையா?”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய், பிள்ளை?”

“ஏனெண்டால்... ஏனெண்டால்...” செந்திசூ சற்றே நிறுத்தி யோசிக்கிறாள். பிறகு சொல்லுகிறாள்— “முன்னேற்றம் எண்டவுடனெ எங்கடை நினைவுக்கு என்னென்ன வருகுது? சயிக்கிள், கார், வீமானம், தொலைபேசி, வானொலி, தொலைக் காட்சி, கணனி வீரைவு, வசதி... கருக்கமாய்ச் சொன்னால், வீஞ்ஞானம் தொழில் நுட்பம் எந்திரமயம்— அதாவது புதுமைகள். மறுபுறத் திலை பண்பாட்டைப்பற்றி யோசிக்கப் பார்த்தால்... மந்திரம், பூசை, சடங்கு, சம்பீரதாயம், கூத்து, பாட்டு, காவியம், புராணம், இன்னும் சொல்லப் போனால் பரத நாட்டியம், கர்ணாடக சங்கீதம் அதாவது பழமையள்! நான் சொல்ல வருறது என்னெண்டால் அப்பு, முன்னேற்றம் சமன் புதுமை; பண்பாடு சமன் பழமை. பழமையும் புதுமையும் ஒண்டுக்கொண்டு மாறு. அதே யோலை பண்பாடும் முன்னேற்றமும் ஒண்டுக்கொண்டு மாறு. இந்தக் கருத் தோட்டம் சரி என்று நினைக்கிறீங்களா அப்பு?”

“பிள்ளை கேட்கிற கேள்வி நுட்பமாய் ஆராய்ஞ்சு மறுமொழி காண வேண்டிய கேள்வி தான். ஆனால்...”

“ஆனால்?”

“எதையும் அனவு மீறி இலகுபடுத்திப் பார்க்கிறதிலேயும் சில ஆபத்துகள் உண்டு.”

“சரி, சரி அனவுமீறி இலகுபடுத்தாமல், என்னுடைய புத்திக்கு அகப்படக் கூடிய அளவுக்கு, கணக்காய் இலகுபடுத்தி விளங்கப் படுத்தி விடுங்கோ, அப்பு”

“ஏன்? பின்னையுடைய புத்திக்கு என்ன குறைச்சல்? சும்மா வீண் பகிடியை விட்டுப்போட்டு, நான் சொல்லுறதைக் கேள்.”

“சரி. சொல்லுங்கோ, கேட்கிறேன்.”

“பண்பாடு பழசென்று சொல்லுறதும் பிழை; முன்னேற்றம் புதிசென்று சொல்லுறதும் பிழை”

“அப்ப?”

“பண்பாடு என்ற சொல்லுடைய விரிஞ்ச கருத்தின்படி பார்த்தால், அது ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினுடைய வாழ்க்கை நெறி முறை முழுவதையும் குறிக்கிறது. உணவு, உடை, பழக்கங்கள், வழக்கங்கள், இருப்பிடங்கள், கருவிகள், கொண்டாட்டங்கள், சமயம், வழிபாடு, கலை, இலக்கியம், அறிவுத் தேட்டம், மதி ரூபம், ஈடுபாடுகள், பொழுது போக்குகள், சட்டம், நிருவாகம், அறங்கள், விழுமியங்கள், கருத்துகள், காட்சிகள்— இவைகளுெல்லாம் சேர்ந்த ஒரு தொகுதி தான் பண்பாடு. அது குறிப்பிட்ட மக்கள் வாழும் குழல் காலம் என்றவைகளைப் பொறுத்து வித்தியாசங்களைக் கொண்டிருக்கும்.”

“அப்ப, பழங்காலத்திலை சூகைகளிலை வாழ்க்கை நடத்தின குலங்குடிகளுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாடு இருந்திருக்கும்.”

“ஓம்.”

“காடுகளிலையும் புல் வெளிகளிலையும் வாழ்க்கை நடத்தின மனிசருக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாடு!”

“ஓமோம்.”

“சிற்றூர்களிலையும் கிராமங்களிலையும் வாழ்ற சனங்களுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாடு!”

“ஓமோமோம். பென்னம் பெரிய நகரங்களிலேயும் மாநகர்களிலேயும் வாழ்ற மக்களுக்கும், ஒவ்வொரு பண்பாடு இருக்கூ. பண்பாடுகள், காலம், குழல்— இவைகளுக்குத் தக்கபடி வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலும், உலகம் முழுவதுக்கும் பொதுவான சில அம்சங்களும் அந்தப் பண்பாடுகளிலே அமைந்திருக்கும்.”

அந்த அம்சங்கள் எவ்வசத்தையும் திரட்டித் தானாக்கும் ‘மனிதப் பண்பு’ என்று சொல்லிறது!”

“மெத்தச் சரி. மாணுடம், மனிதம் என்ற சொல்லுகள் அந்த உலகப் பொதுவான விழுமியங்களைத் தானே குறிக்கின்றன.”

ஞானியார் அப்பு கயிறு திரிக்கிறதைச் சற்றே திறுத்திவிட்டு, தமது புத்தக அடுக்குகளிடையே எதையோ தேடுகிறார். அவர்

தேயுய புத்தகம் கிடைக்கவில்லைப் போலும். புத்தகம் தேடும் அலுவலைக் கைவிட்டு விட்டு மீண்டும் தாம் திரிந்த கயிற்றயுக்கு வருகிறார். பழையபடி தம்முடைய உரையாடலைத் தொடங்குகிறார்.

“உலகத்தார் உண்டென்பது இல் என்பால் கையத்து அலகையா கைக்கப்படும்’ என்று வள்ளுவம் இந்த உண்மையைப் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறது.”

“அலகை எண்டால்?” இது செந்திடுவின் கேள்வி.

“பேய்!”

“வள்ளுவம் என்ன சொல்லுது?”

“உலகத்தவர்கள் உண்மை என்று தேர்ந்து தெளிந்து— உண்மையை இல்லை என்று மறுக்கிறவர்கள் பேயர்கள்— இது வள்ளுவம். பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் கொள்கை. பழந்தமிழ்ச் கண்ட கொள்கை என்றாலும் புதுமையை நோக்கிய காட்சி விரிவு அல்லது தொலைப் பார்வை இங்கே பணிச்சிடுகிறது; இல்லைபா?”

“ஓம்”- இப்பொழுது ‘ஓம்’ என்று உச்சரிக்கிற முறை செந்திடுவுக்கு வாய்க்கிறது. அதை நினைத்தோ என்னவோ செந்திடு தனக்குட் கிரித்துக் கொள்கிறான்.

ஞானியார் சொல்கிறார் — “பண்பாடுகள் பழங்காலத்திலே பழையனவாய் இருந்தன. கால ஓட்டத்திலே அவை பழமைக் கூறுகள் சிலவற்றை இழக்கின்றன. புதுமைக் கூறுகள் சிலவற்றைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்கின்றன. வேறொரு விதத்திலே செல்லுகிறதென்றால், வாழ்க்கையைப் போலவே பண்பாடும் இடையறாமல் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது.”

“இந்த மாற்றங்கள் என்னும் நல்லவையா? வரவேற்கத் தக்கவையா? விசும்பத் தக்கவையா?”

“மிச்சம் சிக்கலான கேள்விகள்!”

“சிக்கல்களையுக் விடுவிக்க வல்லவர், அப்பு— ஞானியார் அப்பு!”

“ஏன் அப்பியுச் சொல்லுறாய், பிள்ளை?”

“இழைக்க கயித்தை வைக்கக்கொண்டு தேடாவுமையம் திரிக்கத் தெரிஞ்சுவர் அல்லவா, அப்பு? சிக்கல்களையும் அரை விடுயிப்பார், அறிவும் அனுபவமும் சிக்கல்களை விடுவிக்க உதவும்.”

“அது மெய்தான். முதலிலே நாங்கள் மாற்றங்களுடைய போக்குகளை விவங்கிக் கொள்ள வேணும். மாற்றங்கள் எத்தனை வகைப்படும்?”

“இரண்டு வகைப்படும்.”

“அவை யாவை?”

“இரசாயன மாற்றங்களும் பவுதிக மாற்றங்களும்.”

அப்பு உரக்கச் சிரிக்கிறார். “பின்னை சொல்லுறதிலே பிழை இல்லை. ஆரம்ப விஞ்ஞானத் துறைகளைப் படிப்பிக்கிற ஆசிரியர்கள் அப்படித்தான் சொல்வித் தருவார்கள். அந்தத் துறைகளைப் பொறுத்த வரையிலே உந்த மறுமொழி சரி தான். ஆனால் மாற்றங்கள், ஆய்கூடத்திலே நாங்கள் எடுத்து ஆராய்கிற உப்புகள், காரங்கள், அமிலங்கள், திண்மங்கள், திரவங்கள், வாயுக்கள்—இவைகளோடே மாத்திரம் நின்று விடுவதில்லை. நிலமும், நீரும், கடலும், வானமும், கல்லும் மலையும் உயிரினங்களும், வாழ்க்கை நிலைகளும், சமூகச் செயற்பாடுகளும் — இவை எல்லாமே ஒரு கணமேனும் நிலவாமல் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. மாற்றங்களின் தொடர்ந்த ஓட்டம் தான் காலம். மாற்றங்கள் எல்லாம் அகிலப் பொதுவான சில விதிகளின் படி இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த விதிகளைப் பற்றிய அறிவை இயங்கியல் என்று சொல்லுவார்கள்.”

“ஓ! இயங்கியல், இயங்கியல்!” செந்திர அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளிக்கொண்டு எழும்புகிறான். தான் இருந்த திண்ணைக்குந்திரந்து தன்னையறியாமலே துள்ளிக் கிளம்பிய அந்தச் செய்கை அவளுக்கே சிறிது வெக்கமாயிருக்கிறது. மறுபடியும் திண்ணையில் அமர்ந்தவாறே அவள் தொடர்கிறாள். “இயங்கியல் இயங்கியல் என்று அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், அப்பு. அதைப் பற்றி எத்தனையோ பேரைக் கேட்டுப்பாத்திட்டேன். ஒருத்தரும் சரியாய் மறுமொழி சொல்லுகின்ற இல்லை. நீங்கள் அதைப்பற்றி கொஞ்சம் வடிவாய்ச் சொல்லித் தாங்களே”

“அதுக்கென்ன! அது தானே நாங்கள் தொடங்கியிருக்கிறம். ஒரே நாளிலே முழுவதையும் அறிஞ்சு கொள்ளிறதாயிட்டம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தெரிஞ்சு கொள்ளுவம். இயங்கியலிலே, பின்னை, ஒரு சில முக்கியமான விதிகள் இருக்கு. இவற்றைப் பற்றி முதலிலே எடுத்துச்சொன்னவர் ஒரு ஜே'மன் மெய்யியல் அறிஞர். அவருடைய பெயர் ஹெ'கல். அவருக்குப் பிறகு கான்மாக்கம், ஃபிடெறிக்க ஏங்கல்சுக் இந்த விதிகளை விளக்கச் செய்யப் பண்ணி விளங்கப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு பேருக்கும் பிறகு

லெனினும் இயங்கியல் விதிகளை எப்படிப் பிரயோகிக்கிறது என்ற நுணுக்கங்களை செய்கை முறையிலே காட்டி உணர்த்தி வைச்சார்.”

“அப்படி எண்டால், இந்த அறிஞர்களுக்கு முந்தி இயங்கியல் விதிகள் இருக்கேல்லையா?..”

“இதென்ன பிள்ளை கேள்வி? நியூற்றனுக்கு முந்தி, புவியீர்ப்பு விதி இருக்கவில்லையா?..”

“ஓ, ஓ. நான் பிழையாய்த் தான் கதைச்சிட்டென். பாவி மென்றறிவை அல்லது சட்ட சபையிலை ஆக்கப்படுற சட்டங்களை திணைச்சுக் கொண்டு அப்பிடிக்க கேட்டுப் போட்டென். நீங்கள் சொல்லிற இயங்கியல் விதிகள், விஞ்ஞானத்திலைவருற விதியனைப் போல உள்ளதுகள். இல்லையா அப்பு?..”

“ஓம் பிள்ளை; நீ சொல்லுறது சரி. விஞ்ஞான விதிகளிலேயும் ஆய்வியல் விதிகளிலேயும் கூட, இரண்டு மூன்று விதமானவை இருக்கு. எடுத்துக்காட்டாக, இரசாயனம், பௌதிகம், உயிரியல் இப்படிப்பட்ட துறைகளிலே நாங்கள் படிக்கிற விதிகள் ‘துறை சார்ந்த விதிகள்’ மற்றது, இயற்கை அல்லது சமுதாயம் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட ஆய்வுத்துறை ஒவ்வொன்றிலும், வருகிற எல்லா தொடர்புகளையும் விளங்கப்படுத்துகிற விதிகள் ‘பொது விதிகள்’ இனி, இயற்கை, சமுதாயம், கிந்தனைகள் எல்லாவற்றையுமே ஒருங்கே தழுவி உள்ளடக்குகிற விதிகள் அகிலப்பொது விதிகள் அல்லது ‘முழுமூதல் விதிகள்’ என்று சொல்லப்படக் கூடியவை. நாங்கள் இப்பொழுது விளங்கிக் கொள்ள முயலுகிற இயங்கியல் விதிகள் ‘முழுமூதல் விதிகள்’ என்ற வகையிலே அடங்கும்.”

“அப்படியெண்டால், அப்பு, எல்லாமாய் எத்தனை இயங்கியல் விதிகள் இருக்கு? ஒரு இருபது இருபத்தைஞ்சு, இருக்குமா அப்பு கெக்கட்டமிட்டுச் சிரிக்கிறார். “இல்லப்பிள்ளை, அப்படி ஒன்றறியில்லை; இருபது இருபத்தைஞ்சோ, நூறு நூற்றைநீங்கதோ என்று பயப்பட வேண்டாம். இயங்கியலிலே வருகிறவை மூன்றே மூன்று விதிகள் தான்.”

“மூண்டே மூண்டு விதிகள்! உடனை சொல்லுங்கோ. அந்த மூண்டு விதியளையும் சொல்லுங்கோ.”

“கடுமையாய் அவசரப் படுறாய், பிள்ளை. சரி. சொல்லி நெனே! முதலாம் விதி— தொகையளவு மாற்றங்களிலிருந்து பண்பியல் மாற்றங்கள் நிகழ்வதைப் பற்றியது; இரண்டாம் விதி— எதிர்க்களின் ஒருமையும் மோதலும்; மூன்றாம் விதி— எதிர்மறுப்பின் எதிர்மறுப்பு.”

“வலு கிம்பினாய்ச் சொல்லிப் போட்டமங்கள். சொல்லுறது ககம்; விளங்கிறது தான் கரைச்சல் போவை இருக்கு. அப்பு எக் லாததையும் ஒவ்வொண்டாய் ஆறுதலாய் விளங்கப்படுத்தி விடு விங்கள் தானே? அதைப்பற்றி எனக்குப் பயமிக்கலை. அச்சமிக்கலை, அச்சமில்லை, அச்சம் என்பதில்லையே”. செந்திரு பாடத் தொடக் குகிறாள். பின்னர் பாடலை நிறுத்திவிட்டுச் சொல்லுகிறாள் — “எதுக்கும் அந்த மூண்டு விதியளையும் சொல்வனவிலை எண்டாலும் தான் நினைச்சு வைச்சிருக்கிறது முக்கியம். விளக்கத்தைப் பிறகு பாப்பம். அந்த விதியளை நான் ஒருக்கால் திரும்பிச் சொல்லு றேன். சரியோ என்று பாருங்கோ.”

“சரி, பிள்ளை. சொல்லு.”

செந்திரு தாள் சற்று முன் கேட்ட விதிகளை நினைவு கூர்ந்து திரும்பிச் சொல்லுகிறாள். “முதலாவது— தொகையளவு மாற்றங் களில் இருந்து பண்பியல் மாற்றங்கள் வருகின்றன. இரண்டாவது— எதிர்களின் ஒருமையும் மோதலும்; மூன்றாவது— எதிர்மறுப் பின் எதிர்மறுப்பு, சரியா அப்பு?”

“மெத்தச் சரி, மெத்தச் சரி. நூற்றுக்கு நூறு சரி”. அப்பு அவளை மெச்சிப் பாராட்டுகிறார். “இனி, நாங்கள், ஒவ்வொரு விதியையும் தனித்தனியாய் எடுத்துப் பார்ப்பம். முதலாவது விதி மாற்றங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறது. இது பிள்ளைக்குத் தெரியும்...”

“மாற்றங்கள் எண்டால், என்னத்திலை ஏற்படுகிற மாற்றங் கள்” செந்திரு ஒரு கேள்வியை முன்வைக்கிறாள்.

“பொருள்களிலே ஏற்படுற மாற்றங்கள். எங்களுக்குத் தெரி யும்— உலகமெங்கும் பொருள்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. இந்தப் பொருள்களிலே பெரும் பகுதி சடப்பொருள்கள். விண்வெளி பரந்து விரிந்து எல்லையில்லாமல் நெடிதுயர்ந்தும் ஆழ்ந்தும் கிடக்கிறது. இந்த வெளியிலே சூலட்ச கோடிக்கணக்கிலே உடுக்கள் படு வேக மாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன...”

“உடுக்கள் எண்டு நீங்கள் சொல்லிறது நட்சத்திரங்களைத் தானே?”

“ஓம், பிள்ளை. இந்த உடுக்களிலே சிவவற்றுக்குக் கிரகங்கள் அல்லது கோள்கள் இருக்கின்றன. கோள்கள் உடுக்களைச் சுற்றி இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. கோள்கள் சிவவற்றுக்குச் சந்திரன் கள் அல்லது துணைக் கோள்கள் இருக்கின்றன. எங்களுடைய பூமி ஒரு கோள். அது பிள்ளைக்குத் தெரியும் தானே! பூமிக்கு ஒரு சந்திரன் உண்டு. திங்கள் என்றும் நிலவு என்றும் நாங்கள் அதைக்

கண்டு மகிழ்ந்து பாடுறம். கவிஞர்களுக்கும், காதலர்களுக்கும் இரைப்படக் காரர்களுக்கும் சத்திரனைக் கண்டால், சடாரென்று பாட்டு வரும், இவ்வையா பிள்ளை?" ஞானியார் அப்பு "நகக்கிடாமற்" மிரிக்கிறார்.

"ஏதேது! கதை எங்கை எல்லாமோ ஓடி அவைஞ்ச திரிவுது. பகிடியை விட்டிட்டு..."

"ஓ. பகிடியை, 'விடத்தானே' வேணும்? சரி, சரி. நாங்கள் எங்களுடைய முதலாம் வீதிக்கு வருவம். எங்களுடைய பூமி குரியன் என்ற உடுவைச் சுற்றி வருகிறது. பூமியிலே உயிரினங்கள் இருக்கின்றன. உயிரினங்களிலே தாவரங்களும் விலங்குகளும் உண்டு. விலங்குகளிலே மிகவும் முன்னேறிய ஓர் இனம் மனித இனம். மனிதர்கள் சமுதாயங்களாகக் கூடி வாழ்கிறார்கள். மனித வாழ்க்கையிலே, ஒரு காலத்தில், கருவிகள் தோன்றின; எண்ணங்கள் தோன்றின; மொழிகள், தோன்றின; சிந்தனைகளின் உயர்ந்த வடிவங்கள் தோன்றின; செடல் முறைகள் திருந்தி நுட்பமாயின; தாம் அறிந்த பிரபஞ்சத்தில், மனித இனம் சிறந்து முன்னேறிற்று; இன்னும் முன்னேறிக் கொண்டே போகிறது. இவை எல்லாம் ஒரு பெரிய இயக்கம்; இவை எல்லாம் மாற்றங்களின் திரட்சி—முதிர்ச்சி — வளர்ச்சி. அகிலத்தினுடைய இந்த மாற்றங்களின் போக்கை அலசி ஆய்ந்து கண்டறியப்பட்ட முழுமுதல் விதிகள் தான் இயங்கியல் விதிகள். அந்த விதிகளிலே முதலாவது விதி இரண்டு விதமான மாற்றங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறது."

"சுருக்கமாய்ச் சொன்னால், இயற்கை, சமுதாயம், அறிவுத்துறையன்— இந்த எல்லாப் பொருள்களிலையும் ஏற்படுற மாற்றங்களைப் பற்றித்தானே முதலாம் விதி சொல்லுது?"

"ஓம், பிள்ளை."

"ஏன் அப்பு கயிறு திரிக்கிற வேலை இன்னும் ஓடியேல்வையா?"

"இவ்வைப் பிள்ளை; மிச்சத்தை நாளைக்குத் தீரிப்பம்." அப்பு தமது அலுவலை நிறுத்தி, குறைவேலையில் நிற்கும் தேடா வளையத்தைச் சுருட்டி ஒரு கட்டுப் போடுகிறார். மிச்ச இழைக் கயிற்றையும் எடுத்து ஒதுக்கமாய் ஒரு கடகத்துள் வைக்கிறார்.

"பொழுதும் படுகுது. மிச்சமுள்ள இயங்கியலை வேற ஒரு தடவை பாப்பம்." அப்புவின் லாம்புக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொளுத்திக் கொடுத்துவிட்டுச் செந்திரு வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

★

பயன்பாடு

மன்னம் பேரியிலிருந்து
கோணேஸ்வரி வரை...
தேசிய வாதிகளுக்கு

கிஷோர்த்தியிலிருந்து
கோணேஸ்வரிவரை...
பிரிவினைவாதிகளுக்கு

'சனாதிபதிக்கு
முதல் தந்தி நானே'
எங்கள் அரசியலாருக்கு

'ஆணைக்குழு விசாரணைக்கு
ஆணையிட்டது நானே'
சனாதிபதிக்கு

பெண்விடுதலையாளருக்கோ
இனி வரும் மாநாடுகளில்
மேலதிக புள்ளி விபரத்துக்கு

பாலியல் வல்லுறவா...
கற்பழிப்பா...
சொற்பிறப்பாசாராய்ச்சியாளருக்கும்

அப்பப்பா...
எத்தனை பேருக்கு
பயன் படும் பிறப்புகள்

என். சண்முகலிங்கன்

நம்பிக்கை

✻ த. ஜெயசீலன்

ஏழையே.... நீ எல்லாம் இழந்திழிந்து
கோமணத்து
ஆண்டியெனத் தனா அலைந்துள்ளாய்?
கவலைவிடு!
கந்தலினைக் காப்பாற்று! உன்
கண்களிலே மீதமுள்ள
கோழப் பொறிகளைக் குவித்துக்கொள்!
நெஞ்சிலொரு
மூலையிலே சூங்கும் நம்பிக்கை முளைசேமி!
ஒன்றுமே இல்லாத அமாவாசை
“ஒளிமுதலாய்” வந்திடுமே.....
நீ உனக்குள் ‘மதி’யிருந்தும் ஏன்மறந்தாய்?
கந்தலிலே கறைகள் சேராமல்
அதன் நெசவு
நூல்குலைந்து போகாமல் நோன்புஇடு!
துணியென்றும்
கம்பூண்டு வா! உந்தன்
கடைசிச் சொத்தாய்க் கச்சைக் கந்தலுண்டே...,
“மானத்தை” காப்பதற்கு!
ஆறுதல்கொள்,
மானத்தை விற்கா மனிதனின் வரலாறு
சாகவிடாதையா! விதியென்றும் எதிர்க்காற்று
உன்வளத்துக் கடித்தோர் நாள் உன்னையுயர்த்தும்;
அதுவரைக்கும்
“எதிர்க்காற்றை” வலித்து எதிர்வுகொள்.
ஓயாதே!

இன்றைய நோக்கில் பண்டைத் தமிழிலக்கியம்...3

பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன்

பண்டைத் தமிழிலக்கியம் தொடர்பாக இற்றை வரை நிகழ்ந்துள்ள ஆய்வுகள், அவ்விலக்கியங்களை உரியவாறு புரிந்து கொள்வதற்குத் தடையாக உள்ள கூறுகள் என்பன தொடர்பான என் மனப் பதிவுகளிற் சில முன்னைய இதழ்களிற் சுட்டப்பட்டன. இனி அவ்விலக்கியப்பரப்பைப் பற்றிய புரிதல் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பது தொடர்பான சில சிந்தனைகள் இங்கு முன் வைக்கப்படவுள்ளன.

மேற்படி இலக்கியப்பரப்பைப் புரிந்து கொள்ள முற்படும் போது முதலில் நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய கூறுகள் இரண்டு.

(அ) அவை தாம் எழுந்த காலப்பகுதிகளின் சமூகத்தனங்களோடு கொண்டிருந்த உறவுநிலை.

(ஆ) அவ்வக்கால மனிதநெய் உணர்வு நிலைகளை அவ்வாக்கங்கள் எந்த அளவுக்கு பிரதிபலித்து நின்றன என்பது. கருங்கக் கூறுவதானால் “மேற்படி இலக்கியங்களின் சமூகச்சார்பு எத்தகையது?” என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டே அவ்விலக்கியப்பரப்பை நாம் அணுக வேண்டும்.

நமக்குக் கிடைக்கும் பண்டை இலக்கியங்களில் தொன்மை வாய்ந்தவை எனக்கொள்ளப்படும் சங்க இலக்கியமானது தமிழர் சமுதாய வரலாற்றின் ஒரு ‘நிலைமாறுகால’ பிரசவம் எனக் கருதப்படுவது. தொன்மையான இனக்குழுச்சமுதாய நிலை சிதைவடைந்து அதன் வேர்களில் புதிய உடைமைச் சமுதாயம் உருவாகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தின் பல்வேறு தள உணர்வோட்டங்களின் பதிவுகளாக அவ் அவை கொள்ளப்படுகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயம் பகுத்துண்டு வாழும் பண்புகொண்டது. உடைமையுணர்வு எங்குகொள்ளாத அச்சுமுதலில் உறவுகளுக்குள் அது காரணமான போட்டிப் பூசல் என்பன உருவாக வாய்ப்பு இல்லை. பாணர், கூத்தர் முதலிய கலைஞர்கள் தத்தம் வாழ்க்கைத் தேவை

கண அக் குழுக்குழல்சூழ்க்குள்ளேயே நிறைவு செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புக் கொண்டதாகவும் அச்சமுதாயநிலை திகழ்ந்திருக்கும். ஆண்—பெண் உறவானது புறக்காரணிகள் எதனையும் சார்ந்திராத நெஞ்சக் கலப்பாக அமையும் வாய்ப்பு அச்சமுழுவில் அதிகம். இவ்வாறான சமுதாய நிலை உடைமையுணர்வின் முனைப்பால் பெரிதும் மாற்றமடையத் தொடங்குகிறது. உடைமைக்காக அயலவர்களோடு மட்டுமன்றி உறவினரோடு கூட போர்கள் நிகழ்கின்றன. இரத்த ஆறு பெருக்கெடுக்கத் தொடங்குகிறது. இனக்குழுக்களின் சிதைவின் மீது குறுநில அரசுகளும் மூவேந்தராட்சியும் கட்டியமைக்கப்படுகின்றன. புகுத்துண்டு வாழும் பண்பு வீடைபெறத் தொடங்கிய அச்சமுழுவில் பாணர், கூத்தர், முதலியோர் தம் வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்கு 'பழுமரம்' தேடும் பறவை போல' அவைய நோக்கிறது. கட்டற்றவகையில் நிலவிய நெஞ்சக் கலப்பு ஆகிய காதல் சமுதாய ஏற்புடைமை நோக்கில் திருமணம் என்ற செயன்முறையை மையப்படுத்தியதாக—இலட்சியப்படுத்தியதாக மாற்றம் எய்துகின்றது. சூடும்பவாழ்க்கைக்கான பொருளீட்டுதல் என்ற தேவையானது மனைவியிடமிருந்து கணவனைப் பிரிந்து செல்ல வைக்கிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய இயற்கைச் சூழல்களில் அவ்வம் மண்ணோடியுயந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த மாந்தர் நாளடைவில் மருத நிலத்தின் மேலாதிக்கத்துக்கு உட்படநேர்கிறது. அதன் வளமும் அங்கு கிடைக்கும் ஓய்வு நேரமும் பண்பாட்டுநிலையில் அது எழுச்சிபெற அடிப்படைகளாகியன. சிந்தனை, களையுணர்வு என்பன இந்நிலத்தில் வளரலாயின. அதேவேளை பரத்தைமை என்ற ஒழுக்கக் குறைபாட்டுக்கும் இச்சூழல் வழிசமைத்தது. சங்கப்பாடல்கள் ஊடாக நமக்குப் புலப்பட்டு தீற்கும் சமுதாய வரலாற்றுக் காட்சி இதுதான்.

இவ்வாறான வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தில் சராசரி மனிதமனச்சாட்சியின் குரல்களாக—இயல்பான உணர்வெழுச்சிகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தன என்பதே சங்கப் பாடற் பரப்பிற் பெரும் பகுதிக்குரிய தனிச் சிறப்பாகும். ஒத்த அன்பால் ஆண்—பெண் இணையும் காதல், அது திருமணத்தில் நிறைவெய்த வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் பெண் சய்தும் மனத் தவிப்பு, சூடும்பவாழ்வின் மடிழ்ச்சியிலே உடைமையுணர்வால் ஏற்படும் தற்காலிக பிரிவுத்துயர், கணவனின் பரத்தையொழுக்கத்தால் மனைவிக்கு ஏற்படும் உளத்தாக்கம் முதலியனவாக ஆண்—பெண் உறவை மையப்படுத்தி அமைந்த பாடல்கள் ஒருவகை. [இலக்கிய மரபு இவ்வகைக்கு 'அகம்' எனப் பெயரிட்டது] உடைமையுணர்வின் முனைப்பால் போர்வீரம் முதன்மைக் கணிப்பைப் பெற்றிருந்த அன்றைய

குழலில் வீரன் புசும்—தலைவன் புசும்—பாடுதல், உருவாகிக்கும் புதிய அதிகார வர்க்கத்தை மகிழ்வித்தல், கொடையாளிகளை (வள்ளல்களை) ஏத்துதல், சமூகத்தின் பொது நலன் நோக்கிலான கருத்தோட்டங்களை முன் வைத்தல் முதலான நோக்கங்களின் அமைந்த பாடல்கள் இன்னொரு வகை. [இவற்றை இலக்கிய மரபு 'புறம்' என்றது.]

இவ்விருவகைகளினும் அமைந்த சங்கப் பாடல்களின் பெரும் பாலானவை வெளிப்பாட்டு நிலையில்—சொல், கற்பனை, உத்தி மூதலிபவற்றில்—ஒரே தன்மை வாய்ந்தனவாக அதாவது 'லாபப் பட'த் தன்மை கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன என்பது இவற்றின் மீதான நமது விமர்சனம். ஆயினும் இப்பாடல்களுட் சிலவற்றின் உள்ளீடாகப் புலப்படும் 'மனிதம்' காலங்கடந்தும் வாழும் தகைமை உடையது. வையாநிரிக்காகச் சிலவற்றை இங்கு சுட்டலாம்.

உடைமைச் சமுதாயம் தன்னிச்சையாக உருவாகும் காதனை வரவேற்கும் இயல்புடையதல்ல. அது பொருளியல் தகுதி, உறவுத் தொடர்பு என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டே ஆண்-பெண் இணைப்பைத் தீர்மானிப்பது. சங்க காலத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்த உடைமைச் சமுதாயமும் இத்தகு உணர்வு கொண்டதாகவே திகழ்ந்திருக்கும். ஆனால் அன்றைய புலவர்கள் தன்னிச்சையாக—இயல்பாக—எழும் காதலைப் போற்றியுள்ளனர்; அதன் அடிப்படையில் எழும் உள்ளத் தனிப்புக்கள், மன நிறைவுகள் என்பவற்றையே தமது முக்கிய பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளனர். இந்த வகையில் காலம் கடந்தும் வாழ்வல்ல ஒரு காதல் கித்திரம்:

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம் முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீசீ போல
அன்புடை நெஞ்சம் தான் கலந்தனவே

(குறந்தொகை:40)

முன் நிபந்தனைகள், புறக்காரணிகள் ஆகிய எவற்றையும் சார்ந்த திராமல் இயல்பாக நிகழும் நெஞ்சக் கலப்பு இது. இப்பாடலின் செய்தி இனம், மொழி, மதம், வர்க்கம், நாடு ஆகிய அனைத்துப் பிரிவுகளையும் கடந்து நிற்கும் 'அன்பு நிலை' ஆகும். சங்ககால அகப் பாடற்பரப்பின் அடிநாதமான உணர்வு நிலைக்குத் தனிச் சான்றாகச் சுட்டக் கூடிய பாடல் இது.

சங்கப் புறப் பாடல்கள் பலவும் பொதுவாக மன்னர்கள் அல்லது தலைவர்களின் போர்வீரம், கொடைச்சிறப்பு, நாட்டுவளம், ஆட்சித்திறன் என்பவற்றை எடுத்துப் பேசுவன என்றே கருதப்படுகின்றன. இவ்வகையில் ஆளும் வர்க்கத்தைச் சார்ந்து வாழும் 'அறிவுஜீவி'களாக அன்றைய புலவர்கள் பலரும் விளங்கினர் என்ற கருத்தும் உளது. இவ்விரு கருத்துக்களும் முழு நிலை உண்மைகள் அல்ல. சமூகத்துக்கு எக்காலத்தும் பயன் தரவல்ல விழுமிய கருத்துக்களையும் புற இலக்கியப் பரப்புக் கொண்டுள்ளது. புலவர்கள் மக்கள் நலன் கருதி மன்னர்களுக்கு 'இடித்துரைக்க' வல்லவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர். இப்பண்பு என்றும் போற்றற் குரியது என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை.

சமூகத்துக்கு எக்காலத்திற்கும் பயன்படவல்ல விழுமியங்கள் என்ற வகையிலே பதத்துண்டு வாழும் பண்பு, தனக்கெனவாழாது பிறருக்காக வாழும் பண்பு என்பன தலையாயவை. இவையே (பின்நாளில்) சுறம் எனப்பேசப்படுவதன் அடிபூற்றுக்கள் ஆகும். இனக்குழு சமுதாயத்தில் நிலவிய பருத்துண்டு வாழும் பண்பானது அச்சமுதாயம் நிலைவருவதற்கு உடைமைச் சமுதாயம் உருப்பெற்ற சூழ்நிலையில் குறுநிலத்தலைவர்களினதும் மன்னர்களினதும் கொடைப் பண்பாகப் பரிணாமம் எய்தியது. இத்தக்கொடைப்பண்பை மையப்படுத்தியே 'ஆற்றுப்படை' என்ற இலக்கிய வகை அன்று முடிந்தது. கொடை பெற்ற புலவனொருவன் 'தான்பெற்ற இன்பத்தை ஏனையவர்களும் பெறவேண்டும்' என்ற நன்னோக்கில் இன்னொருவனை வழிப்படுத்தல் என்பதே 'ஆற்றுப்படை'யின் தொனிப் பொதுள். இனக்குழுச்சமுதாயத்தின் பாதுகாப்பை இழந்த பாணர், கூத்தர் முதலிய கலைஞர்கள் வள்ளல்களை நாடி தெநிந்தூரம் வழி நடைமேற்கொள்ள நேர்ந்த காட்டுயைச் சங்ககால ஆற்றுப் படையளில் நோக்கலாம்.

உடைமையாளர்களான குறுநிலத்தலைவர்களும் மன்னர்களும் வள்ளல்களாத் திகழ்வது சாத்தியமான ஒன்று தான். ஆனால் இரவலர்களளான புலவர்களே வள்ளல்களையுடன் திகழ்ந்தனர் என்பதற்கு பெருஞ்சித்திரனார் பாடல் தக்கசான்றாகின்றது. அப் பாடல்;

நின் நயந் துறைநர்க்கும், நீநயந் துறைநர்க்கும்
பண் மாண் சுற்பின் நின் கிளை முதலோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழ்நின்
இநடுக்குறி யெதிர்ப்பை நக்கியோர்க்கும்,
இன்னோர்க் கெண்ணாது என்னொடுஞ் சூழாது
வல்லவங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்குக் கொடுமதி மனைகிழ லோயே!

பழந்தாங்கு முதிர்ந்துக் கிழவன்
 திருந்து வேற் குமணன் நல்கிய வளனே

(புறநானூறு 163)

பரிசு பெற்று வந்த பொருளை உடைமையாகக் கருதிப் 'பெட்டி யிற் பூட்டி' வைக்காமல் எல்லோருக்கும் அள்ளிக் கொடு என மனைவியிடம் கூறுகிறார் இப்புலவர். உடைமைச் சமுதாயம் உருவாகி வரும் சூழ்நிலையிலும் பண்டைய பொதுமைப் பண்பை— பகுத் துண்ணும் நெறியை—ப் பேணும் புலமைச் சமுதாயத்தின் மன விரிவைப் புலப்படுத்தி நிற்கும் பாடல் இது.

உடைமைகளைத் தனியொருவராக அநுபவிக்காமல் உணைவருக்கும் வழங்கி வாழும் உயர் பண்பைச் சங்ககாலப் புலமைச் சமுதாயம் பேணி நின்றமைக்கு வேறு சில சான்றுகளையும் காட்ட முடியும். குறிப்பாக, புறநானூறு 182ம் பாடல் இவ்வகையிற் சிறப்பாகச் சுட்டத்தக்கது. 'உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்' எனத் தொடங்கும் அப்பாடல், இத்தகையவர்களைத் 'தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானர்' எனக் குறிப்பிடும். 'இத்தகு நல்லோர் இருப்பதனால் தான் இந்த உலகம் இன்னும் அழிந்துபடாமல் நிலையாக இருக்கிறது' என்பது அப்பாடலின் சாராம்சம்.

சங்கஇலக்கியப் பரப்பில் உள்ளீடாகப் புலப்பட்டு நிற்கும் 'மனித'த் துக்குச் சான்றாக—வகைமாறியாக—ச் சிலவற்றை நோக்கலாம். மாறிவரும் சமுதாய நிலைகளில் மாறாது நிலை பெற்று நிற்கும் உயர் விழுமியங்களைப் போற்றியவர்கள் என்றவகையிலேயே சங்கப் புலவர்கள் சான்றோர்கள் எனப்பட்டனர். சங்க இலக்கியப் பெரும் பரப்பிலே பல பாடல்கள் ஒரே தன்மை வாய்ந்தனவாக—ஒரே அச்சில் வார்த்தை பேசல—க் காட்சி தந்தாலும் மேற் குறித்தவாறான சில பாடல்கள் அவற்றின் சமூகச் சார்புகாரணமாக நிலைத்த வாழ்வு பெறவல்லன.

சங்க இலக்கியங்களை அடுத்து எழுந்தவை எந்தவுலகையில் இருக்குறள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன நமது கவனத்துக்கு வருகின்றன. இவற்றைப் பொதுவாக அறநூல்கள், சமய சார்பு நூல்கள் என்பனவாக வகைமை சுட்டிப் பலரும் விரித்துரைத்து வந்துள்ளனர். நாம் இங்கு முக்கியமாக நோக்கவேண்டியது அவற்றது சமூகச் சார்பையேயாகும்.

அரக என்ற திறுவனம் தோன்றி நிலை பெற்றுவிட்ட சூழல் அது. ஆட்சிபதிகாரத்தில் ஊழல்கள், உட்புகை என்பன தோங்கின்றன. பொருளியல் நிலையில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் தோன்றி நிலை பெற்று

விட்டன. மன்னர்களின் வரிவசூலிப்பு மக்களை வருத்தத் தொடங்குகின்றது. சமூகத்தில் வறமை, ஆண்களின் பரந்தையொழுக்கம் எல்லை மீறிச் செல்கிறது. பணம் படைத்த ஆண்கள் உரிமை மனைவியைவிட்டுக் காமக்கீழத்தியாருடன் ஆண்டுக்கணக்கில்லாழும் நிலை. இவ்வாறு நாடு, சமூகம், குடும்பம் ஆகிய பல நிலைகளிலும் உருவான பிரச்சினைகளின் பகைப் புலத்திற் தான் மேற்படி மூன்று தூல்களையும் நாம் நோக்கவேண்டும்.

திருக்குறள் ஒரு இலட்சியம்; பிரச்சினைகளைற்ற முழுமையான நல் வாழ்வுக்கான எதிர்பார்ப்பு; இன்றில்லா விட்டாலும் நாளையா வது நன்மை விளையும் என்ற நம்பிக்கை.

சிலப்பதிகாரம் ஒரு இலட்சியம்; யதார்த்த சமூகத்தைக் கலைக்கண்ணோடு பிரதி செய்யும் முயற்சி; நடைமுறை உண்மைகள், தொன்மைகள், நாட்டார் வழக்கியற் கலைமரபுகள், மூன்னைய இலக்கிய மரபுகள் முதலியவற்றின் கலவை. ஒரு கவையான காவியக் கூட.

மணிமேகலை சமூகவாழ்வியல் பற்றிய அவ நம்பிக்கை; துன்பியல் நோக்கு. அத்துடன் (வறுமைக் கெதிராக) பசிப்பிணி தீர்க்கும் 'அமுத சுரபி' என்ற கனவும் கலந்தது.

திருக்குறள் 'மனிதம்' என்ற தளத்தில் உறுதியாகக் காலூன்றி ஶிற்பது. சிலப்பதிகாரம் மதத்திலும் காலவைத்தது. மணிமேகலை மதத்திற் காலூன்றி நின்று 'மனித'த்தையும் கவனத்திற் கொண்டது.
—வளரும்—

“ஞானத்தை விட கற்பனைத்திறன் முக்கியமானது. ஏனெனில் ஞானம் மட்டானது கற்பனைத் திறனோ உலகில் உள்ள எல்லாவற்றையும் ஆட்கொள்கிறது. மூன்னேற்றத்தை ஊக்குவிக்கிறது” மூன்னேற்றத்தின் பரிணாம, வளர்ச்சிக்கான மூல ஊற்றாக திகழ்கிறது. கறாராகச் சொன்னால் கற்பனைத் திறன் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் யதார்த்தமான காரணியாகும்.

ஆ. ஐயன் ஸ்டைன்
விஞ்ஞானமும் கற்பனையும்

கலைந்து போன கோலங்கள்

இ நர்த்தனா

வரிசை. நீண்ட வரிசை. சாரைப் பாம்பாய் வளைந்து செல்கிறது. எங்கும் தெரிந்த முகங்கள். ஒ... அது வசந்தி, பின்னுக்கு நிசான், அதோ மேரி கொலின்... பக்கத்தில் ஒக்வி வாசுகி... ஒ அவளுக்கீ போகிறாளா? இவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதோ இவளது முறை வந்து விட்டது.

என்ன பெயர்?... வே... னேணுகாபிரியதர்ஷினி, செவ்வந்திரியம்பிள்ளை. தனது அடையாள அட்டை இலக்கத்தையும் பதிந்து விட்டு அவசரமாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். மூகத்தில் வழிந்த வியர்வையைக் கையினால் வழித்தபடி திரும்பிய போது உள்ளங்கை மிக மிகப்பாக; எதிலாவது துடைக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. அப்பாடி... என்னமாய்க் காத்து விசுது... வரிசையில் முச்சுடைக்க நீண்டவளுக்கு வெளியே வந்த போது வீசிய மெல்லிய காற்றுக் கமராகத்தான் இருந்தது. மண்டப முகம்பிறகு வந்தவள், சிறிஸ்மல்செடியின் பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள்:

அவளுக்காக வதனாக்காகாத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன வேணுகா போவமா? பயண அலுவல் சரிவந்துட்டுதா”

கேட்டவளுக்கு “ஓமோம், வாங்கோ போவம்” எனக் கூறியபடி திரும்பித் திரும்பி வேணுகா, வளாகத்தை ஒருமுறை நோட்டம் விட்டாள். இதோ முதன்முதலாக அவள் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த போது அவளை வரவேற்ற அழகிய வளாகத்தொகுதி, எத்தனை முறை பார்த்தாலும் அதுக்காமல், சலிக்காமல் மீண்டும் பார்த்துக் தூண்டும் முன்முகப்புகி கட்டடங்கள். அதோ வரிசை... வரிசையாய்... திழல் தரும் வானை மரங்கள். அதற்குக் கீழே இழைப்பாற அமைக்கப்பட்ட கல் ஆசனங்கள். இவை இன்று அவளுக்குப் புதியவை ஆவனதான். ஆனால் ஏன் இன்று மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துக் தூண்டுகின்றன?

பிரிவு ... அது எத்தனை கொடுமைவானது. இனி அவளால் இந்தப் பக்கம் வரமுடியுமா? திணைத்த போதே நெஞ்சை ஆடைய்பது போல ஓர் உணர்வு. படை படைணாய் ... புகை மூட்ட

டமாய் ஏக்கர்கள் ... அடிக்கடி எழுந்து மடிந்து கொண்டிருந்தது. எதுவும் பேசத் தோன்றாது அமைதியாக நடந்தான்.

“அதோ” ... வதனாக்கா கையை நீட்டிக் காட்டுகிறாள். அந்த திசையில் மைதானக் கரையின் கல் ஆசனத்தில் இரு இளஞ்சோடிகள் சூலாவி மகிழ்ந்தபடி இருந்தனர். அவளுள் ஒரு பெருமூச்சு ... முதன் முதலாக அதில் இருந்த ஞாபகம். அப்போது சராகிங் பிரியட் என்பதால் கனிஷ்டமாணவர் எவரும் அந்த ஆசனத்தில் உட்கார முடியாது. எவரும் அவர்களுக்கு இதை சொல்லவில்லை.

அவளும் சில நண்பிகளும் விரிவுரை முடிந்து அடுத்த விரிவுரைக்காக அந்த ஆசனத்தில் காத்திருந்தனர். முறையாக வாங்கித்தான் கட்டிக்கொண்டார்கள். எல்லாரும் ஒரு... ஒரு... நீண்டநேரம் அவர்கள் அதைச் சுற்றி ஓடியபடி இருக்க, சிரேஸ்ட மாணவி ஒருத்தி தான்... “பாவமப்பா விடுங்கோ அதுகளை” சொன்னதன் பேரில் ஆன்று தப்பிக் கொண்டனர். இன்னும் ஓடச்சொன்ன மாணவர்களை நினைக்கையில் சிரிப்பாகத்தான் இருந்தது.

ஒருகணம்... மீண்டும் ஒரு கணம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு நடந்து கொண்டிருந்தனர். “யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.” கொழுத்த எழுத்தில் அந்தப் பலகை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்று

அவளை ஆவலாக வரவேற்ற அந்தப் பலகை கூட இன்று இவள் பார்க்கையில் ஜீவனற்றுத் தான் தெரிகிறது. டிரமேஸ்வரன் கோவில் டூக்கப்புப் பகுதி. எப்போதும் அவளுக்கு செபஸ்தியார் ஆலயத்தை நினைவுறுத்தும் தோற்றம். கோவில் மணியோசை. செருப்பைக் கழற்றி விட்டு மனதுள் செபஸ்தியாரை எண்ணி வணங்கினாள்.

அவர்கள் அறைக்கு வந்த போது, பசி வயிற்றைக் கிண்டத் தொடங்கியது. “வேணுகா பாணைக் கொண்டு வாரும் சாப்பிடுவம்.” கூறியபடி அவள் கதிரையில் “தொய்” என விழுந்தாள். பாவம் நடந்த களையாக்கும், எண்ணியபடி காலையில் வாங்கி வைத்த பாணை எடுக்கையில்.. சீ... இதென்ன? ரூசு பாக்கினுள் வரிசை, வரிசையாய் நுள்ளாண்கள். பாணிலும் துளை போட்டு உள்ளேயும் வெளியேயுமாக, ஊர்ந்தபடி... தட்டிக் தட்டிப் பார்க்கப் பாண் துண்டு, துண்டாகஉதிரத்தொடங்கியது.

“உதென்னப்பா.. ஏறும் போட தின்னுறதை கொண்டு போய் வீசுவம்.” கூறிய வதனாவை நிமிர்ந்து பார்க்கையில் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. “எறிஞ்சு போட்டு என்னக்கா செய்யிறது.” நிலமை இருவருக்கும் நன்றாக உறைத்தது. அவளுக்குப் பழைய ஞாபகம் ஒன்று அம்மா சொல்லி இருக்கிறாள். “வேணுகா! கைநீட்டிச் சாப்பாட்டுப் பொருளை ஒருநாளும்

வீசப்படாது. பிறகு கடவுள் சாப்பாடு தரார்.” அன்று அவள் அதை நம்பினாளோ இல்லையோ, ஐயா (அப்பா) முரல் மீன் குத்தி இரண்டு கிழமையாகத் தொழிலுக்குப் போகாமல் கிடந்த போது அவர்களது குடும்ப வண்டி திண்டாடித் தானே போனது. ஏன் அப்ப மட்டுமா., இவளுக்கும் பல்கலைக் கழக அனுமதி கிடைத்து இவள் புறப்பட்ட போது கூடவீட்டில் எதுவீத முன்னேற்றமும் இல்லைத்தானே.

நினைத்துப்பார்த்தாள், அம்மா எப்பவாவது நல்லதாக ஒரு சேலை உடுத்தியதாக ஞாபகம் இல்லை. ஏன்? தங்கச்சிகள், அதுகனம் கூட, ஒட்டுப்போட்ட சட்டைகள் தானே. எனக்கு அண்ணன் மட்டும் இருந்திருந்தால்.... நினைத்த போது பக்கத்து வீட்டு வில்சன் ஞாபகத்தில் வருகிறான். என்ன மனிதன் அவன், எண்ணிய போது மனதில் ஒரு வித சோகம் இழையோடியது. இவள் வளாகம் செல்ல ஆசைப்பட்ட போது அவர்களுக்கென்று நடத்தப்பட்ட பிரத்தியேக கூட்டத்தில் ‘மன்னார் மாணவ பொறுப்பாளர் கூறி இருந்தான்.

“உங்களுக்கு அடிக்கடி தொடர்பு கிடைக்காததால் வாறவை பதின்மையிரம் காசோட தான் வரவேணும்” அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அவள் நொண்டுகித் தான் போனாள். வாடிப்போன அவளது ஆசைகளுக்கு தண்ணீருற்றி உரமிட்டு

உயிரிக்கச் செய்த ஜீவன் வில்சன் தானே. ஐய்யா பெருமூச்சுடன் சொல்லிக் கொண்டார்.

“தம்பி பெட்டை படிக்க ஆசைப்படுது. என்னால ஏலுமே” “அதுக்கென்னண்ணை நல்ல விசயந்தானே. உங்கச்சி படிக்கட்டுக்கு.” சொல்லியவன் தானே முன்னின்று தன் தந்தையிடம் பண உதவி பெற்றுத் தந்து, பிறகு பயணப் பதிவுக்கெல்லாம் ஒடித் திரிந்து.....

எவ்வளவெல்லாம் செய்தான். இத்தனைக்கும் அவன் ஓர் மூன்றாம் வருட வளாக மாணவன் தான்.

“அண்ணன் நீங்கள் வரேல் லையோ? அவன் கேட்டபோது இல்லை என்றவன், தோளில் என் ஜிண்டையும் வலையையும் போட்ட படி கடலுக்குப் போய் விட்டான். “என்றை பிள்ளை யாழ்ப்பாணம் படிக்கப் போறா” அன்று அம்மா சொல்லிச் சொல்லி, மாய்ந்துதான் போனாள். “மன்னார் புதுக்குடியிருப்புப் பகுதி அன்று அமளிப்பட்ட நாளல்லவா?” அவள் பயணப் பொதியுடன் ஒழுங்கைக்கு வந்த போது வேலிக்கு மேலால் எந்தினை தலைகள்... சூசுகுத்த படி விடுப்புப்பார்த்த மனிதர்கள், கூடப் படித்து மேலே தேறாது போன பக்கத்து வீட்டுத் தோழிகள், பெருமூச்சு விட்டபடி எத்தனை பிறவிகள். இப்படித் தானே....

எத்தனை ஆசைகள். யாழ்ப்பாணம் எப்பிடி இருக்கும்? அவ

ளைப் பொறுத்தவரை புதிய பூமி யல்லவா அது. அவளது கல்விக்களவு விரிந்து... பரந்தது... தழைக்கப் போதும் வயல் அல்லவா? இங்கே "கொர்.. கொர்" என ஹிரைந்த படி வீதிக் குட்டைகளில் தேங்கும் சேற்றில் அடித்துப் புரளும் பன்றிகள், வான்... வான் என்று அடிக்கடி கத்தி ஆட்களை மிரட்டுக் கழுதைகள்... அவை மேய்ந்து மேய்ந்து வறண்ட நிலத்தில் எதைத் தின்ப தென்று ஆகிராங்கு கிடக்கும் கடதாசிக் குப்பைகளைத் திண்ணும் பசுக் கூட்டம். இவை தானே.

சின்ன வயதில அம்மாவீடம் வாழ்ப்பாணம் என்ன நிறமம்மா? கேட்டதாக ஒரு ஞாபகம் வர மெல்லச் சிரித்தபடி. பேசாமலையில் கப்பலேறி, இதோ இன்று மீண்டும் கப்பலுக்குப் பதையும் வரை எல்லாம் களவு போலத் தான் தெரிமிறது அவளுக்கு.

"எனக்கு வேண்டாமப்பாநீர் சாப்பிடும்." வதனா பாணைச் சாப்பிட மறுத்து விட்டாள். நுள்ளாவில் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சி நூற சக்தி இருக்காம வேடிக்கையாகச் சொல்லியபடி இவள் ஒரு அண்டைச் சாப்பிடுகிறாள். பாண வெணும் எட்டு ரூபச தான். ஆனாத் திரும்பிப் பயணம் போக? அப்பப்பா காசு எண்டா என்படிக்கரைபுது. நாம் வாடகை, ரிபூட் பேப்பருக்கு, சாப்பாட்டுக்கு, சவுக்காரம், எண்ணெய் ... நினைத்த பேதே மனம் சலிக்கத் தொடங்கிவது. இருந்தி

ருந்து என்ன ஐந்தாம் திகதிவரை தாளே. பிறகு ஊருக்குப்போய்ச் சமளிக்கலாம் போன மிழமை வரை இப்படித்தானே எண்ணி இருந்தான்.

அன்று வளாகத்துக்குப் பரீட்சை அனுமதி அட்டைபெறச் சென்ற வேளை அவர்களை வர வேற்றதே,

"கல் விசாரணா ஹழியர் வேலை நிறுத்தம்" என்ற வாசகம் தான். ஆரம்பத்தில் அவர்களை அது பாதிக்கவில்லைத்தான். பிறகு அதவே தொடர்ந்து பரீட்சையே இப்போதைக்கு நடைபெறமாட்டாது என்ற நிலைம வந்த பிறகு தான் அவள் தவித்தும் போனாள்.

அவள் இங்கு வந்தபேதே சில விரிவுரை வகுப்புகள் முடிந்து விட்டன. பிள்ளைகளைக் கலைத்துப் பிடித்து பாடக் குறிப்பெடுத்து எழுதி முடித்து ரிபூட் செய்து பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்ய ஒருமுறை நினைத்தான் போனாள். ஏன் மூதன் முறையாக அவளது கட்டுரைக்கு "ஏ" தரப் புள்ளி வழங்கப்பட்ட போது, ஆருக்கு ... ஆருக்காம் கூட கேட்ட மாணவி அவரவக் குத்தான் - வேணுகாவைக் காட்டிச் சொன்னபோது, ஓ உவைக் கென்ன, நாம் காரர்தான் கைப் பிரரியில நெருகலும் கிடந்து கிடந்து குறிப்பெடுப்பினம். "அந்த வார்த்தைகள் மெல்லக் காதை எட்டிய போது, அவளுக்கு இதயம் வலிக்கத்தான் செய்தது;

அந்தக் கட்டுரை எழுதி முடிக்க அவள் பட்ட கஸ்ரம் ஆண்டவனுக்குத் தான் வெளிச்சம்.

“எழுதி ... எழுதிக் கை சோர்ந்து மெல்லத் தொண்டை வறண்டு ஒரு சிம்பினாத் தேத்தண்ணி குடிச்சால்” நினைப்பில் எழுந்தவள் அறைத்தோழிகளின் எண்ணம் வந்ததும் அப்படியே இருந்து விட்டாள். அவர்கள் ஒரு நாளுக்கு இரண்டு தடவை தான் தேநீர் குடிப்பார்கள். கட்டுப்படியாகாதே. என்பதால் தான். சரியான விடாய் என்பதால் வயிறு முட்டும் வரை பச்சத்தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு அமாந்தவள் ... இதுவரை தாகத்துடன் போராடியவள் தூக்கத்துடன் மோத முடியாமல் தூங்கிப் போனாள்.

காலையில் எழுந்து தான் அரக்கப் பரக்க மீதியை எழுதி முடித்தாள். இன்னும் எவ்வளவு காலம்? பரீட்சை வரை தானே.. எண்ணியவளுக்கு அது நடைபெறாது என்ற உண்மை புலப்பட, மூட்டையைக் கட்ட ஆயத்தமானாள்.

“அக்கா இனி என்னால் சமாளிக்க ஏவாது.” சொன்னவளை பார்க்க வதனாக்கும் கவலையாய் இருந்தது. அவள் மாணவ உதவிப் பணத்தில் சீலிப்பவள். “வேணுகா சிலவேளை உங்களுக்கு இந்தக் கிழமைக்கு வேசறி போடுவினம்” நிண்டு பாருமன்” அவள் சொன்னதும், பொய்த்துத் தான் போனது. வேசறி இதுவரை போடப்படாதது தான் நிஜம்.

புறப்பட வேண்டியது தான். நினைத்தவளுக்கு வேதனையில் இரும்புக் கொள்ளையில்லை. போனாத் திரும்ப வர முடியுமா?

மீண்டும் வீட்டு நினைவின் சுழற்சி. வளாகம் செல்லப் புறப்பட்ட போது அவளுக்கு இருந்த புளுகம்....

அலை எறியும் மன்னார்க்க கடற்கரையில் நின்று அடிவானம் கடலை முத்தமிடும் தொலைவரை “ஓ”வென்று சுத்த வேண்டும் போல... வங்ககாலக்குச் செல்லும் பாலம் இவர்கள் வீட்டில் இருந்து பார்த்தால் கண்ணுக் கெட்டியதாரம் தான். அதிலே ஏறி ஓட வேண்டும் போல.. அப்படி ஒடினா நெனிக்காரன் என்ன செய்வான்? அன்று எண்ணிச் சிரித்தது. இன்று நினைக்கையில் எரிச்சலாய் இருந்தது.

அது யாழ்ப்பாணம் பழைய புகையிரத நிலையம். அவர்களுக்கு முன்னால் ஒரு சிறுவன் குந்தியிருந்தபடி சின்னி வீரலால் ஏதோ நேறி மீண்டும் அழித்து கீறி... மீண்டும் அழித்து, அவள் வேணுகாவின் கையை அமுத்தினாள். “போனவுண்ணை மறக்காமல் கடிதம் போடும். எங்களை மறந்திடாதேம்.” வதனா கூறினாள். அவளுக்கும் பிரிவது கஸ்ரமாகத்தான் இருந்தது. திரும்பி வருவீரா வேணுகா? அவள் வினாவுக்கு இவளால் வறண்ட சிரிப்பைத் தான் விடையாகத் தர முடிந்தது. கப்பலுக்குள் இருந்த போது மீண்டும் பனைவ நினைவுகளின் உறுத்தல்

தேச பக்தர்களுக்கு

எமது தேச பக்தர்களும் சமாதானத்தை நேசிப்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் நாம் அவ்வாறு சமாதானத்தை விரும்பினால் ஏன் வருடா வருடம் எமக்கிடையே சண்டையிட்டுக் கொள்ளிறோம்? ஒருவேளை அந்நிய வல்லரசுகளுடன் சமாதானத்தைவிரும்புகின்றது என்று சொல்வது தான் மிகப் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

நிச்சயமாக எமது நிலையை கவனமாகப் பரிசீலித்து பொய்களைக் கூறுவதை நிறுத்தும் காலம் வந்துவிட்டது. எங்களையும் மற்றவர்களையும் எமாற்றுவதை ஒரு கணம் திறுத்திக் கொண்டால், புதிய நம்பிக்கை எங்களிடம் துளிர்க்கும். சமாதானத்தை நேசிப்பதாக பித்திக் கொள்வதை விட, எமது பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்வது குறைந்தளவு வெட்கக்கேடானது.

லூகன் 1925

கள்... பவனி வரத் தொடங்கின, பசுமை நிறைந்த மைதானம், கல்லாசனம், முகப்புக்கட்டிடங்கள், மெல்லக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். மூடிய கண்களுக்குள் குடியிருப்புப்பகுதி... அங்கு வெண்கலம் குடங்களுடன் தண்ணிப் பைப்புக்கு முன்னால்

குந்தியிருக்கும் குடியிருப்பு மக்கள்... இவற்றுக்குள் அப்பால் தூரத்தே ஒரு உருவம் நிழலாக. தோளில் என்ஜின்! வலை சுமந்தபடி, வில்சன் அண்ணன். மூடிய கண்களில் இருந்து குடாக இரு கண்ணீர்த் துளிகள் கைகளில் வீழ்ந்து தெறிக்கின்றன. ★

மீண்டும்

ஃஓங்கொங்க்

லா சன்

தமிழில் சேயோன்

ஃஓங்கொங் என்றாலே எனக்குப் பயம் தான். 1927 செப்டெம்பர் 28 இல் முன்றாவது தடவையாக அந்நகர் வழியாகப் போனேன்.

முதல் தடவை அதிக சாமான்களைக் கொண்டு யோசனவில்லை. இரண்டாந்தடவை சாமான்களே இல்லை. முன்றாவது தடவை 'சலூனிலே' 10 பெட்டி நிறையப் புத்தகங்களும் தனி அறையிலே 6 பெட்டி புத்தகங்களும் உடுப்புகளும் என்னிடம் இருந்தன. பிரித்தானிய எசுமானரின் கீழ்ப் பணி புரியும் சினச் சகோதரர்கள் கங்கப் பரிசோதனையின் போது காட்டும் கெடுபிடிகளைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பயணிகளைத் திட்டியும் அடித்தும் காசு கோரியும் அவர்கள் செய்யும் அட்டகாசங்களை நான் அறிந்திருந்தேன்.

பிரித்தானிய கொடியின் கீழ் நம்மவரின் நடத்தை எப்படி இருக்கிறது என்று நேரிலே பார்ப்பது நல்ல அநுபவம் தான். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் கிண்டிக் கிளறிய பிறகு மறுபடியும் அடுக்கிக் கட்டுவது என்பது இலேசான வேலை அல்ல. இரண்டொரு பெட்டிகளென்றால் பரவாயில்லை. ஆனால் இனி என்ன செய்வது? வருவது வரட்டும். சிறிது காசு கொடுப்போமா, அல்லது வேண்டாமா? தனியாளாக எல்லாவற்றையும் மீண்டும் அடுக்கிக் கட்டுவது எப்படி?

எங்கள் படகு 28 ஆம் திகதி ஃஓங்கொங்கை அடைந்தது. அடுத்த நாட் பின்னேரம் ஒரு பணியாள் என் அறை வசலில் வந்து என்னைக் கூப்பிட்டான்.

“கங்கச் சோதனை; போய்ப் பெட்டிகளைத் திறவுங்கள்” என்றான்.

நான் சாவினாடல் சலூனுக்குப் போனேன். இரும்புக் கோல்கள் இரண்டை வைத்துக் கொண்டு, பச்சைச் சீருடை அணிந்த இரு

பரிசோதகர்கள் என் பெட்டிகளின் அருகில் நின்றனர். “பழம் புத்தகங்களைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை” என்று சொன்னேன். அவர்களுக்கு விளங்கினதாய்த் தெரியவில்லை.

“அவைகளைத் திறவுங்கள்”— இரண்டே இரண்டு சொற்கள் வெடித்தன.

“அது சரி. ஆரென்றே தெரியாத ஒருவரின் சொல்லை எப்படி நக்புவது?” என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பணியாளர் இருவரின் உதவியுடன் பெட்டிகளைத் திறந்தேன்.

சோதனை தொடங்கிற்று. ஃஓங்க்கொங் சுங்கச் சோதனை யாளருக்கும் ‘கு’ வாங் ‘ஷ’ உ ஆட்களுக்குமிடையே தான் எவ்வளவு வித்தியாசம்! அங்கும் தான் சுங்கச் சோதனை நடந்தது! அவர்கள் நான் சொன்னவற்றை விளங்கிக்கொண்டு மனிதத் தன்மையுடன் நடந்தனர். ஒரு புத்தகக் கட்டை அல்லது கடதாசிக் கட்டை எடுத்தால் அவர்கள் அதைப் பழைய இடத்திலே பக்குவமாய் வைத்தார்கள். “பிரித்தானிய சொர்க்கம்” ஆகிய ஃஓங்க் கோங்கிலோ நிலைமை தலைகீழ். பெட்டியைக் கவிழ்த்தக் கொட்டிக் கிளறினார்கள். பொதியொன்றைக் கண்டால், அதைத் தாறு மாதாகக் கிழித்தார்கள். இப்படி எல்லாம் செய்த பிறகு, சாமான் களை மறுபடி வைக்க, பெட்டி நிரம்பி ஆறேழு அங்குலம் மேலி நின்றது.

இனி, அடுத்த பெட்டி.

“பெட்டியைத் திறவுங்கள்”

“சொலிப் பார்கலாம்” என்று நினைத்தேன்.

“திறக்கத்தான் வேண்டுமா?” என்று ஒருவனிடம் குசுகுசுத்தேன்.

“19டொலர் தாருங்கனி” அவனும் குசுகுசுத்தான்.

“இரண்டு டொலர்” என்றேன் நான்.

அதைவிட அதிகமாயும் கொடுத்திருக்கலாம். இவர்கள் சிண்டிக் கிவறிய பிறகு திருப்பிக் கட்டுவ தென்றால், ஐந்து மணித்தியாலம் எடுக்கும். ஒரு டொலர்-நோட்டு இரண்டு மட்டும் தான் என்னிடம் இருந்தன. மற்றவை எல்லாம் பத்து டொலர்த் தாள்கள். அவற்றை தொட நான் விரும்ப வில்லை.

“திறவுங்கள்!”

பணியாளர் இருவர் பெட்டியை டெக்குக்குத் தூக்கிப் போனார்கள். அதே விதமான ‘சோதனை’ திரும்பவும் நடந்தது. ஒரு

பெட்டி ஒன்றரைப் பெட்டி ஆயிற்று. நான் பேரம் பேசினேன். ஐந்து டொலர் தரலாம் என்றேன். அவன் ஏழைக்குக் கீழே இறங்க மறுத்து விட்டான். இப்பொழுது ஐந்தாம் பெட்டியைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேடிக்கை பார்க்கச் சனம் சேர்த்து விட்டது.

பாதிச் சோதனை முடிந்து விட்டபடியால் மிச்சப் பெட்டிகளையும் கிளறட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். ஆனால் அந்த ஆட்கள் இருவரும் சேர்ந்து விட்டார்கள். சோதனையில் அக்கறை காட்டவில்லை. ஒவ்வொரு பெட்டியிலிருந்தும் இருபது முப்பது புத்தகங்களை இழுத்துப் பார்த்து விட்டு "சரி" என்று அடையாளம் இட்டனர். கடிதக் கட்டொன்றைச் சிறிது கவனமாய்ப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். இரண்டு மூன்று கடிதங்களைப் பார்த்ததும் நிறுத்திக்கொண்டார்கள். பிறரும் ஒரு பெட்டியைப் பார்த்திருப்பார்கள் அத்துடன் வேலை சரி.

பத்துப் பெட்டிகளில் இரண்டு மாத்திரம் சோதனைக்குத் தப்பின.

சிறிய புத்தகங்களைப் பொறுக்குவதற்குக் குனிந்தேன். அதற்கிடையில் மற்றொரு பணிவாள் கதவருகில் நின்று கத்தினாள்.

"உங்கள் தனியறையிலே கங்கச் சோதனை. பேசும் பெட்டியைத் திறவுங்கள்."

புத்தகங்களைப் பெட்டியில் இட்டுக் கட்டும் வேலையை "சலூன்" பணியாளரிடம் விட்டுவிட்டு, நான் தனியறைக்கு ஓடினேன். படுக்கையெல்லாம் கசங்கிக் குழம்பியிருந்தன. அதன்மேல் முக்காவிடுவான்று போட்டுக் கிடந்தது. அவர்கள் எனது பண்பையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். என்னுடைய பெயரை அறிவதற்காக, விசிறிறிங் காட்டை அவர்கள் பார்க்க விரும்பியிருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் என்னுடைய பத்து டொலர்த் தாள்கள் இரண்டையும் கண்டுவிட்டனர். என்னிடம் அவற்றைத் தந்து, கவனமாய் வைத்துக்கொள்ளும்படி சொன்னவர்கள் அவற்றை நான் தொலைத்து விடுவேன் என்று கவலைப்பட்டவர்களைப் போல.

அடுத்ததாக, உடுப்புப்பெட்டியைத் திறந்து பத்துப் பன்னிரண்டு ஆடைகளை எடுத்துப் படுக்கையில் வீசினார்கள். அடுத்து எனது கூடைக்குட் கை வைத்தார்கள். ஏழு வெள்ளி டொலர்கள் காசுகள் கடதாசியிலே சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றைப் பிரித்து எண்ணிப் பார்த்த பின் அவர்கள் மலுமனாளர்கள். இன்னொரு சரையிலே பத்து டொலர்கள் இருந்தன. அடியிலே இருந்தபடியால் அவற்றை அவர்கள் காணவில்லை. பின்னர் என் ஆவணப்பெட்டியைப் பார்த்தார்கள். அதற்குள் சில்லறை நாண

யங்கள் சில (வெள்ளியிலும் செம்பிலுமாக) இருந்தன. இவற்றைச் சோதித்த பின் மீண்டும் மவுனமானார்கள். பிறகு என் கைப் பெட்டியைத் திறந்தார்கள். அதற்குள்ளும் உடுப்புகளே இருந்தன. அவற்றையும் வழமைப்படி குலுக்கிக் கொட்டினார்கள்.

“பத்து டொலர் தந்தால் சோதிக்காமல் விடுகிறோம்” என்றான் ஒருவன். சில வெள்ளிக் காசுகளைக் கைலேஞ்சியில் வைத்துக் கொடுத்தேன். அவன் மறுபுறம் திரும்பித் தன் சோதனையைத் தொடர்ந்தான்.

இதற்கிடையில் வேறொரு சுவையான விருத்தாத்தம். கைப் பெட்டியை இவன் சோதிக்க மற்றொருவன் என் வலைக்கூடையைக் கிளறிக் கொண்டுந்நான். இந்தச் சோதனை வித்தியாசமானது. புத்தகப் பெட்டிச் சோதனையின் போது நடந்தது குழப்பம். இங்கு இப்பொழுது நடப்பது அழிப்பு. மீனெண்ணெய்ப் போத்தலின் அட்டைப் பெட்டியைக் கிழித்தெறிந்தான். தேயிலைப் பைக்கட் டொன்றை இரும்புக் கோலினாலே துளைத்தான். துளைத்தவாறே என் மேசையிற் கிடந்த சிறு கத்தியொன்றைக் கண்டு விட்டான். அந்தக் கத்திப்பிடியோடு சேர்த்து 5.3 அங்குல நீளம் தான் இருந்தது. ஆனால் அதை வைத்திருந்தது கடுங்குநீறும் என்று அவன் கூறினான்.

“இது ஆபத்தான ஆயுதம். இதை வைத்திருந்தது கடுங்குநீறும்”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிறு கத்தியைப் போட்டு விட்டு, நிலக்கடலை பைக்கட்டொன்றை ஓட்டையாக்கினான். பிறகு நுளம்புக் குச்சிப் பெட்டியொன்றை எடுத்தான்.

“இது என்ன?”

“நுளம்புத்திரி. பேர் எழுதி இருக்கிறதே! தெரியவில்லையா?”

“இல்லை இதில் ஏதோ கரவு இருக்கிறது” என்றான்.

அவன் குச்சியொன்றை எடுத்து மணந்து பார்தான். பிறகு என்ன செய்தானோ தெரியாது. இதற்கிடையில் மற்றவன் உடுப்புப் பெட்டி ஒன்றைச் சோதித்து முடித்து விட்டு, மற்றப்பெட்டியைத் திறக்கச் சொன்னான். அதற்குள் புத்தகங்கள், ஒளிப்படங்கள், கையெழுத்துப்பிரதிகள், மொழி பெயர்ப்புகள், உசாத்துணை விடயங்கள் என்று பலதும் பத்தும் கலந்திருந்தன. இவற்றை நாசமாக்கினால் ஆல்லது குழப்பினால் அது பெரிய அவலம். ஆனால்,

அவன் இந்தக் கணத்திலே ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனாய் காசுவைத்திருந்த கைலேஞ்சியை மீண்டுமொரு தடவை போய்ப்பார்த்தான். எனக்கோ காரியம் வெளிச்சமாய் விட்டது. பத்து டொலர் பெறுமதியான காசுகள் கொண்ட கைலேஞ்சியைத் துணிவாய் எடுத்து அவனிடம் காட்டினேன். அவன் கதவால் எட்டிப்பார்த்து விட்டுக் காசுக்குக் கைநீட்டிக்கொண்டே இரண்டாம் பெட்டிக்கும் "சரி" என்று அடையாளமிட்டு விட்டு, மற்றவனிடம் போனான். அவனுக்கு ஏதோ சைகை காட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு விந்தை — அவன் பணத்தை வாங்கவில்லை. என் தலையணையின் கீழ் அதைச் செருகி விட்டுப் போனான்.

இதற்கிடையில் மற்றவன் விசுக்கோத்துச் சாடியொன்றை நோண்டிக் கொண்டிருந்தான். சைகையை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. சாடியின் மூடியைப் பிடுங்கி நிலத்திலே வீசி இரண்டாய் உடைத்தான். ஒரு விசுக்கோத்தை நகக்கி உதிர்த்தான். பிறகு போய்விட்டான்.

மறுபடியும் நான் அமைதியானேன். சோதனையாளர் வீம்புக் காகக் குழப்படி செய்யவில்லை என்று உனர்ந்தேன். முதலிலே ஒரு தொகையைக் கொடுத்திருந்தாலும், சாட்டுக்காவது கிண்டிக்கின்றதான் வேண்டும். அது சோதனை நடந்ததற்கு அடையாளம். இவர்களுக்கு மேலே, ஒரு பெரு மூக்கனான வெள்ளை அதிகாரி இருக்கிறான். அதனாலே தான் சுங்கச் சோதனையாளன், காசை எடுக்குமுன் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். ஆனால், இந்த வெள்ளை அதிகாரி என் கண்ணிலே படவில்லை.

பிறகு செய்த அளிவுக்கு வீம்பு தான் காரணம். நான் சில்லறைக் காக கொடுத்திருக்கக் கூடாது. சீருடைப் பொக்கெற்றிலை அதைத் திணித்தால் அது பொம்மிக்கொண்டு நின்றுவிடும். அதனாலே தான் அவன் தலையணையின் கீழ் அதைச் செருகிறான். பிற்பாடு அவன் அதை எடுத்துக் கொள்ளுவான்.

சப்பாத்தொலி அணுகி வந்து கதவடியில் நின்றது. வந்தவன் அந்த வெள்ளை அதிகாரி.

"சோதனை முடிந்ததா?" என்றான் அவன். "ஊது என்ன கேள்வி? என்முன் இருந்த கணரகமப்படியைக் கண்டு அவன் வருந்துகிறானா? அல்லது சிரிக்கிறானா?"

கீழே விழுந்து கிடந்த பத்திரிகைத் தாளொன்றைப் பொறுக்கி எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டே அவன் போய்விட்டான். நான் பொருள்களை அடுக்கத் தொடங்கினேன்.

நான் அவசரப்பட்டிருக்கக் கூடாது, வேறொருவன் வந்தான்.

“அதைத் திறவுங்கள்”

“அவர் பார்த்து விட்டார்”

“ஆர் பார்த்தது? அது திறக்கப்படவில்லை, திறவுங்கள்”

“இப்பொழுது நான் நான் அதை முடிவேன்”

“ஆருக்குச் சொல்கிறீர்கள்? திறவுங்கள்!”

பார்த்ததுக்கான அடையாளம் இதோ இருக்கிறதே!”

“ஓ. காசு கொடுத்திருக்கிறீர்கள்; கைக்கவி”

“... ..”

“எவ்வளவு கொடுத்தீர்கள்?”

“உங்கள் ஆட்களையே கேளுங்கள்”

அவன் போனான். மற்றவன் வந்து தலையணையைக் கிளப்பிக் காசை எடுத்துப் போனான். அவர்களை நான் பிறகு காணவில்லை. அப்பாடா, கடைசியில் அமைதி.

பிறகு நான் என் உடைமைகளை ஒழுங்கு படுத்தினேன். மேசைமேலே சில பொருள்கள்— கத்தரிக்கோல், டப்பா திறப்பான், சிறு கத்தி என்பன இருந்தன. காசு கொடுத்திராவிட்டால் ஆபத்தான பொருள்களாக அவை கருதப்பட்டிருக்கும். நுளம்புக் குச்சியை மட்டும் காணவில்லை.

கப்பல் புறப்பட்டது. பணியாள் ஒருவன் வந்து என்னுடன் பறந்து கொண்டிருந்தான். சாமான்கள் கிளறுப்பட்டதற்கு நான் தூண்டுகாரணம் என்று அவன் சொன்னான்.

“நீங்கள் ஒல்லியாய் இருக்கின்றீர்கள் அபின் கடத்தல்காரர் என்று உங்களை நினைத்து விட்டார்கள்.”

நான் திகைத்துப் போவேன் “கல்வி கரையிலு; கற்பவர் நான் சில” என்பது உன்மை தான். மீசை வளர்ப்பது எவ்வளவு கூச்சம் தரும் அலுவல் என்று முன்னொரு காலத்தில் அறிந்து கொண்டேன். சீன மீசைகளும் மேற்கு நாட்டார் மீசைகளும் வேறுவேறு விதமானவை. ஆனால் மீசையின் நிறத்துக்குக் கூடக் கட்டுப்பாடு உண்டு என்று அண்மையிலே தான் தெரிந்தது. மீசையை நரைக்க விடுவதோ, சிவக்க விடுவதோ, கூடாது என்று எச்சரித்து அன்பர் ஒருவர் பத்திரிகையில் எழுதி இருந்தார். மெலிந்து போயிருப்பது ஆபத்தானதென்பதை நான் ஓங்கொங்கிலே தான் தெரிந்து கொண்டேன்.

நமது சங்கச் சகோதரர்களின் மேற்பார்வையாளரான வெள்ளையர் உண்மையிலேயே கொழுக்கொழுவென்று துளிர்மையாய்த் தான் இருந்தார்.

ஹிந்துகொல் ஒரு சிறு தீவு தான், என்றாலும் இன்றைய சீனாவின் பல பகுதிகள், அந்த நகரைப் போலத்தான் உள்ளன. இனிமேலும் அப்படித்தான் இருக்கும். மத்தியிலே சில அன்னியமேலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் கீழ் "உயர் வகுப்புச் சீனர்கள்" சிலர் வெள்ளையர்களின் புகழ் பாடிய பிழைக்கும் அடியாட்களாக உள்ளனர். ஏனையவர்கள் துன்பத்தில் உழலும் "கதேசிகள்" பணிந்து போவோர் அன்னியச் சலுகைகளின் கீழ் வாழாது செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றையவர்கள் தொவைதூர மலைப்பகுதிகளுக்குத் தப்பிச் செல்கிறார்கள்.

1927 செப்டெம்பர் 20

★

(150 வருடங்களுக்கு முன்னர் பிரித்தானிய காலனித்துவ வாதிகளால் அபின் வுத்தத்திற்குப் பின்னர் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஆங்கிலத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சீனாவின் ஒரு தீவான கொங்கொல் கடற்க டுலு 30ம் திகதி இரவு மீள கையளிக்கப்பட்டது. சீனாவின் முதல் பெரும் எழுத்தாளரான லூகன் அவர்களின் கொங்கொல் உணர்வுகளை இங்கு சுருக்கித் தரப்பட்டுள்ளது.)

உண்மையும் நம்பிக்கையும்

உண்மை பற்றிய பிரச்சினைகளில் விஞ்ஞானத்திற்கும் மதத்திற்கும் இடையிலான எதிர்மறை மிகவும் வெளிவாக வெளிப்படுகிறது. விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்த மட்டில் உண்மையைத் தேடுவது என்பது முக்கிய கடமைகளில் ஒன்று என்றால் மதமோ நம்பிக்கையை நாடுகிறது. பல நேரங்களில் இதை முற்றிலும் வெளிப்படையாக உண்மைக்கு எதிராக வைக்கிறது.

பணங்காய்ச்சி மரம்

சுவசேகரம்

பணங்காய்ச்சி மரமேறிக் காய் பிடுங்கவும் மரத்தை உலுப்பிக் காய் பொறுக்கவும் பணங்காய்ச்சி மரமிருக்கும் இடந்தேடி அவர்கள் எல்லாருந்தான் போனார்கள். ஆண்களும் போனார்கள். பெண்களும் போனார்கள். வலியவர்களும் மெலியவர்களும் போனார்கள். கற்றவர்களும் கல்லாதவர்களும் நல்லவர்களும் அல்லாதவர்களும் உள்ளவர்களும் இல்லாதவர்களுமாக அவர்கள் எல்லாரும் பிானார்கள். பணங்காய்ச்சி மரம் டொலர், டொய்ட்ஷ், மசர்க், யென், பவுண்ட் என வண்ணவண்ணமாய்க் காய்த்துத் தள்ளியது. பணங்காய்ச்சி மரத்தை நாடிக் கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்துக்குப் போனார்கள். பட்டணத்திலிருந்து பெருநகரத்துக்கும் நாட்டைவிட்டு நாட்டுக்கும் போனார்கள். நடந்தும் வண்டிகளிலேறி நகர்ந்தும் போனார்கள். கடலிலுங் காற்றிலும் மிதந்தும் போனார்கள். குதிரைகளின் முதுகில் அமர்ந்தும் வாகனங்களின் அடியில் பதுங்கிக் கிடந்தும் போனார்கள். மின்சார வேலிகளைத் தாண்டிக் கடிகத்தும் பாதாளச் சாக்கடை வழியே குவிந்தும் போனார்கள். எப்படியெப்படிய் போகலாமோ அப்படியப்படியெல்லாம் பணங்காய்ச்சி மரத்தின் திசைநோக்கி அவர்கள் எல்லோரும் போனார்கள். ஊரவிட்டும் உறவைவிட்டும் போவதை எண்ணி அழுதுகொண்டு போனார்கள். சிரித்துக்கொண்டும் போனார்கள். சஞ்சலத்துடன் போனார்கள். சந்தேகங்களுடன், திச்சயத்துடன், நம்பிக்கைகளுடன் போனார்கள். போன எல்லோருமே எதிர்பார்ப்புகளுடன் தான் போனார்கள். பணங்காய்ச்சி மரத்துக்குப் பூசைகள், தோத்திரங்கள், பணிவிடைகள் எல்லாமே செய்தார்கள். பணங்காய்ச்சிமரம் கொஞ்சம் உண்ணவும் உடுக்கவும் கொடுத்தது. தங்குவதற்கு நிழலும் கொடுத்தது. விசையாடவும் பொழுதைப் போக்கவும் வழிகளைக் கொடுத்தது. பிடுங்கியுக் பொறுக்கியும் எடுத்த காய்களை விலையாக வாங்கிக் கொண்டது. அவர்களது சுதந்திரத்தைக் களவாடிக் கொண்டது. பணங்காய்ச்சி மரத்துக்குச் சொந்த மண்ணென்று எதுவுமில்லை என்றும் அதன் வேர்கள் உலகெங்கும் பரவி எல்லா மண்களது வளங்களை உறுஞ்சிக் கொள்கிறது என்றும் அறியமாட்டாதவர்கள் அறிந்து சொன்னவர்கள் மீது எரிந்து சினந்தார்கள். பணங்காய்ச்சி மரத்துக்குப் பணிவிடை செய்வதே தங்களது பிறவீப் பயன் என்று உரத்துக் கூறினார்கள். பணங்காய்ச்சி மரத்தை நோக்கிய தங்களது பயணம் வீண்போகவில்லை என்று மெய்நாகவே அவர்கள் நம்புகிறார்கள். இன்னமும் பணங்காய்ச்சி மரத்தை நோக்கிப் போகிறவர்களை எல்லாருந்தான் வரவேந்திறார்கள். எல்லாருந்தான் வழிமறிக்கிறார்கள்.

நன்றி சுலடுகள்

ஆற்றைக் கடந்த குட்டிக் குதிரை

— பாட்டி —

ஒரு பெண் குதிரையும் அவளது ஒரே மகனும் குன்ற ஒன்றில் வசித்து வந்தன. நாள் முழுவதும் தாயுடன் இருக்கவே குட்டி குதிரை விரும்பியது. அது ஒரு கணமேனும் தாயை விட்டு பிரிந்து சென்றதே இல்லை.

ஒரு நாள் தாய்க்குதிரை மகனைப் பார்த்துச் சொன்னது:

“மகனே, நீ இப்போது வளர்ந்து விட்டாய். கொஞ்சம் எனக்கு ஒத்தாசையாக உதவி செய்து ஆறுதலளிக்கக் கூடாதா!”

குட்டிக் குதிரை தலையை அசைத்து சொன்னது:

“ஏன் முடியாது. எனக்கு உண்மையாக, வேலை செய்ய நல்ல விருப்பம்.”

மிகவும் மகிழ்ந்து போன தாய்க்குதிரை சொன்னது:

“நல்ல பையன், இப்ப எனக்காக கோதுமை மூட்டையை சுமந்து கொண்டு மில்லுக்கு போகவேணும்”

குட்டிக் குதிரையின் முதுகில் கோதுமை மூட்டையை தாய்க் குதிரை ஏற்றிவிட்டது.

அது அவ்வளவு பாரமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் குட்டிக் குதிரை சொன்னது”

‘அம்மா’ என்னுடன் நீயும் வாவேன்”

“ஏன்? எனக்கு என்னுடன் வர நேரமிருந்தால் என்னுடைய உதவி எனக்கு தேவய்க்கலையே! நீ நேராக மில்லுக்கு போய் விரைவாக வீட்டுக்கு திரும்பவேண்டும். இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக நாள் காத்திருப்பன்”

முதுகில் கோதுமை மூட்டையுடன் குட்டிக் குதிரை மில்லுக்கு கிளம்பியது. ஆழமற்ற ஆற்றினை வந்தடைந்தது. ஆற்றில் ஒரே சீராக நீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. தனது நல்கையை நிறுத்தியது.

“கடக்கவா, கடக்காது நிற்கவா? எனது அம்மா இல்லையே. என்ன செய்ய” என சிந்தித்தது. அதன் தலையைத் திருப்பி பின்பக்கம் பார்த்தது.

தனக்கு பின்னால் தன்னுடைய தாய் ஓடிவரும் என அது
 எதிர்பார்த்தது. தேவை ஏற்படும் போதெல்லாம் தாய்க்குதிரை
 உதவியாக இருக்கதால் அது அவ்வாறு எதிர்பார்த்தது.

ஆனால் அதன் தாய் அங்கு இருக்கவில்லை. அதன் தாய்
 வரக்கூடிய சாத்தியம் அங்கு இல்லை. ஆற்றங்கரையில் ஒருது புல்
 மேய்ந்து கொண்டிருப்பதை அது கண்டது.

குட்டிக் குதிரை எருதிடம் ஓடிச்சென்று கோட்டது.

“மாமா, என்னால் ஆற்றைக் கடக்க முடியுமென்று நினைக்கி
 றாயா” (எருது பதிலளித்தது):

“ஆழமற்ற ஆற்றினை நீ பார்த்தீக வில்லையா? எனது சென்
 டைக் காலுக்கு மேலே கூட தண்ணீர் இல்லை. உன்னால் ஏன்
 கடக்கமுடியாது”

உற்சாகமடைந்த குட்டிக் குதிரை ஆற்றின் கரை ஓரத் தை
 நோக்கிப் பாய்ச்சலில் சென்றது.

“நில்! அவசரப்பட்டுப் போகாதே! நில்!”

யார் பேசுவது?

குட்டிக் குதிரை நின்று திரிந்து தலையை உயர்த்திப் பார்த்
 தது. உயர்ந்த மரத்தின் சினை ஒன்றில் நின்ற அணிலைக் கண்டது.
 தனது வானை ஆட்டியபடியே குட்டிக் குதிரைக்கு அணில் சொன்னது

“சின்னக் குதிரையே! வயதான அந்த எருது சொல்லதைக்கேட்
 காதே! நீர் மிகவும் ஆழமானது. நீ இறகுவில் ஆற்றின் மூழ்கி விடு
 வாய்!”

குட்டிக் குதிரை அணிலை வினவியது.

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்”

“எனக்கு எப்படித் தெரியுமா? நிச்சயமாக எனக்கு தெரியும்.
 நேற்றுத் தான் எனது தோழன் ஒருவன் நீரோட்டத்தில் அடித்துச்
 செல்லப்பட்டான்”

“ஆனால், எருது மாமா எனக்கு இப்ப சொன்னாரே. தண்ணி
 ஆழமில்லை என்று..” குட்டிக் குதிரை கேட்டது.

“ஆழமில்லையென்று அவர் உனக்குச் சொன்னாரா? அப்ப
 எனது தம்பன் எப்படி ஆற்றுக்குள் மூழ்கினான், அதைச் சொல்லு.
 வயதான எருதை நீ நம்பாதே!”

ஆறு ஆழமானதா? ஆழமற்றதா? குட்டிக் குதிரையால் ஓடிவுக்கு
 வர முடிய வில்லை.

“ஆ...! தான் வீட்டுக்கு போய் அம்மாவிடம் கேட்பது தான் தல்லது.

இஸ்... இஸ் என அதனது வால் சத்தமிட்டு ஆட ஒரே பாசு சலில் குட்டிக் குதிரை வீட்டுக்கு ஓடியது.

அதனைக் கண்டதும் வீயப்பு மேலிட அதன் அம்மா வினவி வது.

“உடனே வந்திட்டியே? ஏன்?”

“ஆறு சரியான ஆழம், என்னால சதைக் கூடக்க ஓடியாது” வெட்கத்தோடு குட்டிக்குதிரை சொன்னது.

“ஆழமா? எப்படி ஆழமானது. நேற்று பல தடவைகள் கழுதை மாமா ஆற்றைக் கடந்து சென்றாரே. வறகுக்கட்டைகளை கொண்டு போய் கொடுத்தது வந்தார். அவருடைய வயிற்றைக் கூட தண்ணி முட்டவில்லை என்று சொன்னார். ஆறு ஆழமே இல்லை.”

“ஓம் எருது மாமாவும் சொல்லைவர். தன்னை தண்டைக்கால் வரை தான் தண்ணி இருந்ததாம்.”

“அப்ப, ஏன் உன்னைல போக முடியாது”

“அணில் சொல்லுது. தண்ணி தாழ்ப்பமாம். அணினரை விநே கிதன் ஒருவன் நேற்றைக்குத்தானாம் ஆத்தில மூழ்கினவனாம்; தண்ணி வேகமா பாய்க்கதாம்”

“ஆறு தாழ்ப்பமா தாழ்ப்பமில்லையா என்று அவையள் சொன்னதை நீ கவனமா கேட்கவில்லையா?”

“ஓம் நான் கேட்டன். ஆனால், ஆர்சொன்னது சரியெண்டு என்னாலை சொல்ல முடியேலை”

தாய்க்குதிரை சிரித்துக் கொண்டே சொன்னது

“வடிவா யோகிச்சு பார்? எருது மாமாவின் உயரம் எவ்வளவு? பருமன் எவ்வளவு? அணிலின் உயரம் எவ்வளவு பருமன் எவ்வளவு? அணிலோட ஒப்பிட்டுப்பார்க்கேக்கை நீ மிகவும் உயரமானவன் பெரியவன். இதை யோசித்துப்பார்த்து உன்னால ஆற்றைக்கடக்க முடியுமா இல்லையா என்பதை நீ முடிவு செய்.” பளிச்சென்று அதற்கு உண்மை புலப்பட்டது. துள்ளிக்குதித்த குட்டிக்குதிரை கூறியது.

“இப்ப எனக்குத்தெரியும். தண்ணி எல்லோருக்கும் தாழ்ப்பமா இராது. எந்தவிதமான ஆபத்துமில்லாம என்னால ஆற்றைக்கடக்க முடியும். எனக்கா தெரியாது.”

| வரவேற்பு விளம்பரம் |

○ சேகர்

வருக நல் விருந்தினரே வருக.
 நும் வரவு நலன் மிகவென
 இந் நாடு
 தன் வீமான நிலையத்தில்
 நுமது பாதங்கள் நோவாமற்
 கம்பளம் விரிக்கிறது.
 கை கூப்பி வரவேற்கிறது.
 வெள்கம், ஆயுபோவன,
 வணக்கம்.
 நும் கழுத்தில்
 மாலைகளைச் சூட்டி
 மகிழ்வித்துச், சொகுசான
 வாகனத்திலேற்றி
 நும்மை இந் நாடு
 தன் குளிரூட்டப்பட்ட
 ஹோட்டல்கட்குக்
 கொண்டு செல்கிறது.
 நீவிர் மனங்கனிந்து
 சிந்தகிற சில்லரைக்காய்ப்
 பல்லிளிக்கும் இந்நாடு
 நும் பெட்டிகளைச் சுமக்கிறது.
 நீச்சற் குளத்தருகே
 நீளத்துவாய்களுடன்
 நுமக்காகக் காவலிருக்கிறது.
 இந் நாடு
 தன் கடலோர மணற்பரப்புகளிற்

தன் பிள்ளைகளின்
 கால்படாது மறித்து
 நுமக்காக ஒதுக்குகிறது.
 நுமக்கு விஸ்கியும்
 கோக்தும் அலுத்தால்
 மரமேறிச் செவ்வினநீர்
 படுங்குகிறது.
 நுமக்குக் களிப்பூட்டத்
 தன் மாலைப்பொழுதுகளில்
 ஒப்பனை செய்து வேடம் பூண்டு
 கூத்துகள் ஆடுகிறது.
 நும் படுக்கையறைகளில்
 அம்மணமாய்க் காத்திருக்கிறது.
 அவசியமானால் இந்நாடு
 தன் குழந்தைகளையும்
 தருவதற்குச்
 சித்தமாய் இருக்கிறது.
 இவ்விநுமுறை கழிந்து நீவிர்
 சென்றாலும் விருந்தினரே,
 இன்னொருகால் வருக.
 நும்மிடம் இந்நாட்டை
 அடகுவைத்த
 எசமானரின் எசமானர்கள்,
 இந்நாட்டின் அறிதயில்
 கலையும்வரை,
 வருக.

மகிழ்ச்சியோடு குட்டிக்குதிரை ஆற்றோரம் பாய்ந்து ஓடி
 யது. உடனடியாக ஆற்றுக்குள் பாய்ந்தது. முழங்கால் வரையே
 தண்ணி முட்டியது. ஆறு ஆழமாக இல்லை.

எருது மாமா சொன்னது போல அது ஆழமற்றதாகவும் இருக்
 கவில்லை. அணில் சொன்னது போல ஆழமாகவும் இருக்கவில்லை.

பெரும் ஆன்ம பலத்துடன் குட்டிக்குதிரை ஆற்றைக் கடந்து
 தான் சுமந்து சென்ற கோதுமையை மில்லில் விறியோகித்து
 மீண்டது. ★

(The magic Flute and other Children's Stories நூலில்
 இருந்து இக்கதை ஆங்கிலமொழி குழிமாக்கம் செய்யப்பட்டது.)

அறிவுச்சுமை

— இ. கிருஷ்ணகுமார்

அறிவு ஆதிக்கம் செலுத்தும் காலம் இது. பிறந்ததிலிருந்து இறக்கும் வரை தன் மனக் குவிக்கப்பட்டுள்ள அறிவுக் குவியல்களை மனிதன் தாண்டிவர வேண்டியுள்ளது. அறிவை எவ்வளவு தூரம் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறான் என்பதைப் பரிசோதிக்கவே பாடசாலைக் கல்வி, பரீட்சைகள், உயர் கல்வித்தகமைகள் என்பன உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அறிவுடையவனாக இருப்பது இன்று முக்கியமானது. அறிவு புகழைத் தருகிறது. ஆழ்ந்த நூலறிவு, புலமை, ஆய்வறிவு என்பன அறிவைக் குறிப்பிடும் உயர்பதங்களாகும். அறிவின்மை அல்லது பேரமை சில விடையங்களைப் பொறுத்த வரையில் பேராசனத்ததை நரவல்லது. ஆனால் இன்றைய உலகுடன் இணைந்த வாழ்விற்கு அவை உதவா.

இன்று மணிக்கு மணி அறிவு குவிந்து கொண்டிருக்கிறது. எமது தலையில் ஏற்றக்கூடிய அளவு இந்த அறிவுக்குவியல்களை ஏற்றி அதனைக் காவிச் செல்வதால் பயன் உண்டா? இலட்சக்கணக்கான விடயங்களில் அறிவு வெளிப்பந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு விடயமும், துறையும் மேலும் வளர்ந்து, பெருகி முடிவில்லாத நிலை நோக்கி சென்று கொண்டேயிருக்கிறது. ஒரு வகையில் பார்க்கும் போது "அறிவுத் தளம்" எம்மனை வெடித்துச் சிதறிக்கொண்டிருப்பதைப் போல் தோன்றவில்லையா? அசிஷ்டவசமாக, காலத்தின் கண்டுபிடிப்பாக கணினியின் நினைவுச் சேமம் வந்து கைகொடுத்து உதவுகிறது. மனிதன் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டிய அறிவுக் குவியல்கள் அனைத்தையும் நினைவு வங்கியொன்றில் செலுத்தி தேவையான போது, கணினியின் விசைப்பொத்தான் அழுத்தவில் மீட்டெடுத்துக் கொள்ள முடியாதா? தொடர்ச்சியாகவும், முழுமையாகவும் புதுப்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கலைக்களஞ்சியத்தை ஒத்ததாக இது அமையாதா? கணினியால் செய்ய முடியாத, கணினி மயப்படுத்த முடியாத பயனுள்ள வேலைகளில் இதன் பின் நம் கவனத்தைத் திசை திருப்பலாம் தானே.

நமது நினைவுகளில் நீண்டகாலமாக பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கின்ற அறிவு பற்றி இன்னொரு வலுவான சந்தேகமும் எழுகிறது. முதலாவதாக, இந்த அறிவு செயலிழந்து போகும் தன்மை

புடையதாக இருக்கிறது. அனேகமாக எல்லாப் பிரிவு அறிவுகளும் குறுகிய கால எல்லையுடையனவே. சணனி வீஞ்ஞானத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அது ஒரு சிலவருடங்களில் காலாவதியாகிப்போய் விடும். புதிய அறிவு வந்து சேர்ந்துவிடும். மூலக் கூற்று உயிரியலானால் இன்னும் குறுகிய காலத்தில் காலாவதியாகிப் போய் விடும். எனவே ஏற்கனவே ரூபகத்தில் பதியப்பட்டிருக்கும் பழைய அறிவு இப்போது துருப்பிடித்திருப்பது மட்டுமல்ல உபயோகமற்றதாகவும் ஆகின்றது. இரண்டாவதாக, நம் மனித நினைவுகளில் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும் தேவையற்ற அறிவை கழுவி அகற்ற ஆடியாது எனவே பழைய அறிவு மனதில் நிலையாகப்பதிந்து விடுவதுடன் புதிய அறிவு உட்படலதை அடிக்கடி தடுக்க ஆரம்பித்து விடும். இதுவே சமூக முன்னேற்றத்தை தடுக்கும் வழக்கமான அறிவுக் காரணியாகும்.

மிகச் சிறிய விடயங்களைப் பற்றி மிக மிக அதிகமாக தெரிந்து ரூபகத்தில் குவித்து வைத்திருப்பது இன்றைய உலகின் கல்விசார் வாழ்க்கையை வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் இதில் வேறொரு ஆபத்து உண்டு. ஒரு விடயத்துடன் இணைந்துள்ள ஏனைய விடயங்களுக்கான தொடர்புகளை புரிய மறுக்கின்ற அல்லது புறந்தள்ளுகின்ற போக்கும் இத்தகைய சிறப்புத் தேர்ச்சியாளர்களிடம் உண்டு. நமக்குப் பரிச்சயமான அறிவு மட்டத்துடனும் அளவு கோலுடனும் எல்லா விடயங்களுக்கும் தீர்வு கூற முற்பட்டுவிடுகின்றனர். ஒரு விடயத்தைப் பற்றி நம்மிடம் ஏற்கனவேயுள்ள முற்கற்பிதங்களால் நமது கருத்துக்களுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் முரணாகக் கிடைக்கும் வலுவான சான்றாதாரங்களைக் கூட அங்கீகரிக்கலோ, ஏற்கலோ மனம் ஒப்புவிதில்லை. இத்தகைய மனநிலை ஆபத்தானது. அரசியல் அல்லது மத விவகாரங்களில் இம்மனநிலை தோன்றின் அழிவுக்கே இட்டுச்சென்றுவிடும். நமது நாடு இத்தகைய "கல்விமான்களை" "மதகாலிகளை" "அரசியல் வாதிகளை" அதிகம் பெற்ற புண்ணிய பூமி.

காலாவதியான அறிவும் பிரச்சனையானதுதான். அதே நேரம் வேகமாக மாறினரும் உலகிற்கேற்ப நாம் சமக்க வேண்டிய புதிய அறிவுச் சமையம் அளவுக்களைக் கையாளுதான். பொதுவாக அதிகமான அறிவு எப்போதுமே சமையானது.

அறிவில் மட்டுமே கூடிய நம்பிக்கையை நாம் வைத்திருப்பதால் வேறு வகையான கற்றல் முறைகளை கவனத்தில் எடுப்பதில்லை; அல்லது புறக்கணித்து விடுகிறோம் என்று கூற இடமுண்டு. பட்டறிவின் மூலம் கிடைக்கும் நிறமை (Skill) பொதுவாக உடலுழைப்

பில் ஈடுபடுபவரீடம் மட்டுமே வேண்டப்படுகிறது. இருந்தும் கூட இத்திறமை அதிலும் குறிப்பாக புத்திஜீவித்திறமை (Intellectual Skill) வாழ்க்கை நடத்தவும், தொழில் செய்யவும், பணம் தேடவும் உதவியாக அமைகிறது. பயிற்சி மூலம் பெறப்படுவதே பட்டறிவுத் திறமை. வெறும் அறிவைப் போலல்லாது பட்டறிவுத்திறமை மனிதன் பெற்ற பயிற்சிக்கு கிடைக்கும் உண்மை வெகுமதி. அறிவை அடித்தளமாக கொண்ட யுகலைக்கழக கல்வி ஒழுங்கிற்கும் பயிற்சியின் மூலம் கிடைக்கும் பட்டறிவுத் திறமைக்கும் இடையில் எழும் விநோத விளைவுகளை மருத்துவர்களும், சட்டவியலாளர்களும் (இவர்களுக்கு பயிற்சித் திறமை முக்கியமானது) நன்கு அறிவர்.

பட்டறிவுத்திறமை யதார்த்தத்தில் வேருன்றியது. அறிவு அப்படியல்ல. அறிவு யதார்த்தத்திற்கு ஒவ்வாதவகையில் அனுமானங்களையும், கொள்கைகளையும் மிக விரைவாகவே தோற்றுவித்து விடும். கொள்கைகளை வழியும் போக்கு இன்னும் அபாயமானது. “நடைமுறையில் எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது. கொள்கைக்கு ஏற்றாற்போல் இது அமையவில்லையே?” என்று கேள்வி கேட்கும் வல்லுனர்கள் பலர் இன்றிருக்கிறார்கள்.

சொற்ப அறிவு ஆபத்தானது என்று அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஆனால் அதிக அறிவு அதைவிட ஆபத்தானது என்று கூற முடியும். அறிவு சிறிய சிறிய ‘டோஸ்’களாக இருந்தால் சிறப்பு. பொதுவாக அறிவு என்பது சுமையே, சுமையைக் குறைத்தல் பணத்திற்கு இலகு.

★

எமது கல்விகற்ற சமூகமானது ஒரு பண்பாடுள்ள சமூகமாகக் காணப்படவில்லை; மாறாக பதவியைப் பெறுவதற்கான தகைமையுடையதாகவே காணப்படுகின்றது.

— இரவீந்திரநாத் தாகூர்

தமிழ் மொழித் தின விழா

நாடக நிகழ்வுகள் — 1997

தொகுப்பு: அரங்கன்

யாழ் மாஸ்ட் பாடசாலைகளில் கடந்த 05/06/97 வரை பாடசாலைகளின் உள்ளக மட்டங்களில் நடைபெற்ற, 1997ம் ஆண்டுக்கான தமிழ்த்தின விழாக்களில், குறிப்பிடத்தக்க வகையிலான இரண்டு நாடகங்களை பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது.

இதில் முதலாவது நாடகம் 29.05.97 (வியாழன்) அன்று யாழ் சுண்டுக்குழி மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ்த்தின விழாவில் மேடை ஏற்றப்பட்டது. குழந்தை. ம. சண்முகலிங்கம் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தற்போது தமிழில் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ள கிரேக்க அவலச்சுவை நாடகமான சோபோக்கிளின் “ஈடிபல் மண்ணன்” என்னும் இந்த நாடகம் திரு. க. ரதீதரன் அவர்களால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்டிருந்தது. சுண்டுக்குழி மகளிர் கல்லூரி மாணவிகள் இதில் சிறப்புற நடித்திருந்தனர். இந்த நாடகத்தை அளிக்கை செய்வதில் திரு. பா. அகிலன், திரு. தே. தேவானந் ஆகியோரும் பங்காற்றியிருந்தனர்.

இந்த நாடகம் தற்போது க. பொ. த உயர்தர வகுப்பிற்கான, “நாடகமும் அரங்கியலும்” பாடத்திட்டத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதென்பதுடன் இதனை உயர்தர மாணவர்களிற்கு அறிமுகப்படுத்துவதனை பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டே இந்த நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டதென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றைய நாடகமான “புழுதியின் தேங்கள்” என்னும் நாடகம் கடந்த 04.06.97 (புதன்) அன்று யாழ்/இந்து மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ்த்தின விழாவில் மேடையேற்றப்பட்டது. திரு. தே. தேவானந் அவர்கள் இந்நாடகத்தின் பிரதியை ஆக்கி நெறியாள்கை செய்திருந்தார்.

இந்த நாடகமானது யாழ் மண்ணில் அண்மைக்காலத்தில் இடம் பெற்ற அனர்த்தங்களிலும், அவலங்களிலும் ஒரு பகுதியைப் படம்பிடித்துக்காட்டியது.

இந்த நாடகத்தில் செய்துகாட்டல் பண்பும், யதார்த்தப் பண்பும் இணைந்து காணப்பட்டதுடன், யதார்த்த மற்ற பண்பும் ஆங்கு

கவிஞர்கள்

புதிய படைப்புகள்
 புதிய சிந்தனைகள்
 புதிய தேடல்கள்
 பழைய பேணல்கள்
 அள்ளி வருவாய்
 அருமைத் தாயகமே.

செல்வி சி. மாதினி
 இணுவில்.

“திக்கண்கள்” சிறுகதை இடப்பெயர்வின துயர்களை மீண்டும் கண்முன் காட்சிப்படுத்தியது. அவ்வாறே சகி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் “பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்ட பையன்” டச் திரைப்பட விவரண குறிப்புக்களும். அகதி வாழ்வின் அவலங்களை... வெளிப்படுத்தி மனதை தொடர்விட்ட ஆக்கம்.

இ. ஜெயரஞ்சியின் “தமிழர் கலையின் பெண்மை” என்ற ஆய்வினாடு; பெண்மை பற்றிய, மேலாதிக்கத்தினரின் கருத்தை அறிவிக்கத் தூண்டியுள்ளார். இ. முருகையன், பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களின் கட்டுரைகள் பயனுள்ளவை.

ந. விஜிதா
 கிளிநொச்சி

பற்குணத்திற்கு அஞ்சலி

அஞ்சலி வரிசையில் பற்குணம் அவர்களின் பெயர் விடுபட்டு விட்டது. “சில சஞ்சிகைகள், சில மனிதர்கள்” போன்றவையும் வரவேண்டும்.

செந்தூரன்,
 நீர்வேலி.

காங்கே இடம் பெற்றது. நேற்று முன்தினம், நேற்று, நேற்றைய தொடர்ச்சி. இன்று என்ற அடிப்படையில் அபத்தங்களையும் அலங்களையும் சித்தரித்துச் செல்லும் நாடகம். எதிர் காலம் பற்றிய ஒரு சிறு நம்பிக்கை கீற்றுடன் நிறைவு பெறுகிறது.

பங்கேற்று நடித்த யாழ்/இந்து மகளிர் கல்லூரி மாணவிகளின் நடிப்பு வெளிப்பாடு பாராட்டத் தக்கவகையில் அமைந்தது என்பது நாடகப் பார்வையாளரின் கருத்தாகும்.

மனமாற்றம்

சாமிலை இராமர்

என்

ஆத்மாவின்
ஆசைகள்
அழுதுகொண்டிருக்க
வீயர்வைகள்
மாத்திரம்
விரயமாகிகொண்டிருக்கிறது

நாட்டில்
நாங்கள் தான்
முதுகெலும்புகளென்று
நாற்றிசையும்
ஒலிபரப்பி
சேற்றில் எம்மை
புதைத்துக்கொண்டு
மாற்றுப் பயிர்
நட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.!

கம்பனியை
கலைத்திடுவோம்
என்றவர்கள்
இன்று
கம்பனிகளின்
கப்பலாகிவிட்டார்கள்!

பட்டு
மெத்தையில்
பகல் தூக்கம் போடும்

பகவான்களை

மாலை பேட்டு
வீதி வலம்
வரவைத்த
பாவிக்களாகவே
எங்களை
மறித்து....
கோடிகள் தோறும்
கொடிகளை
எற்றச் சொல்லிவிட்டு
தேடிச் சென்றால்
மாத்திரம்
மூடிக்கொள்கிறார்கள்

எங்களின்
பொறுமைகளை
போதைகளாக்கி
புரண்டுகொண்டு
இருந்தவர்கள்
புரிந்திருப்பார்கள்
இனிமேலும்
இவர்கள்
மந்தைகளில்லை
மாற்றங்களை
நிகழவைக்கும்
மகான்களென்று!

பெனடிக்ற்பாலனுக்கு அஞ்சலி

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தனது எழுத்துக் கள் மூலம் பங்களிப்பை நல்கியதுடன், சமூகப் பார்வையுடன் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளுக்கு எழுத்துருவம் கொடுத்தவருமாயோ. பெனடிக்ற் பாலன். 31-7-97ல் 58வயதில் கொழும்பில் காலமானார். அவருக்குத் தாயகமும், தேசியகலை இலக்கியப் பேரவையும் தமது அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறது.

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது.
Registered as a News paper in Sri Lanka.

- ★ பாடசாலை புத்தகங்கள்,
- ★ மாதிரி வினாவிடைகள் A/L O/L,
- ★ பாடசாலை உபகரணங்கள்,
இலங்கை இந்திய இலக்கிய
வெளியீடுகளுக்கு

வசந்தம் புத்தக நிலையம்

405, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம் 405, ஸ்ரான்லி வீதி, வசந்தத்திலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் 407, ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.